

J e g y z ő k ö n y v

az **Országos Kisebbségi Bizottság**

2008. április 24-én, csütörtökön, 10 órakor

az Oktatási és Kulturális Minisztérium

(Budapest V. Szalay utca 10-14.)

315/A számú tárgyalójában megtartott üléséről

Napirend:

1. Szakmai konzultáció az „Új tudás – műveltség mindenkinek” programról
Előadó: Csillag Márta főosztályvezető
2. Tájékoztatás az Új Magyarország Fejlesztési Terv (ÚMFT) keretében megvalósuló nemzetiségi tankönyvfejlesztésről
Előadó: Némethné dr. Pally Szilvia
3. Tankönyvjóváhagyás
Előadó: Juhász Anita megbízott osztályvezető (Oktatási Hivatal)
4. Tájékoztatás a 2008-2009-ben lejáró engedélyszámú nemzetiségi tankönyvek és munkatankönyvek meghosszabbításáról és átdolgozásáról
Előadó: Gáspárné Kerner Anna vezető főtanácsos (Nemzetiségi Főosztály)
5. Tájékoztatás az esélyegyenlőség érvényesülésének a közoktatásban történő előmozdítását szolgáló törvénymódosításról
Előadó: Csillag Márta főosztályvezető
6. Egyebek

Elnököl:

Dr. Frank Gábor, a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető:

Prin Andrea (Magyar Gyorsírók és Gépírók Országos Szövetségének beszédgyorsító szolgálata)

Az ülés résztvevői

Az Országos Kisebbségi Bizottság részéről:

Dr. Frank Gábor (Magyarországi Németek Országos Önkormányzata) elnök
Fábiánné Orosz Ibolya (Országos Román Önkormányzat)
Kjoszeva Szvetla (Országos Bolgár Önkormányzat)
Dr. Lásztity Jovánka (Szerb Országos Önkormányzat)
Medvegy Pálné (Országos Szlovák Önkormányzat) alelnök
Dr. Pillér Györgyné (Ukrán Országos Önkormányzat) alelnök
Dr. Rónayné Slaba Ewa (Országos Lengyel Önkormányzat)
Dr. Szabó Kálmánné Caruha Vangelio (Görög Országos Önkormányzat)
Szilcer Olga (Országos Ruszin Önkormányzat)

Állandó meghívottak:

Paulik Antal főigazgató-helyettes (Miniszterelnöki Hivatal, Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Főosztály)
Dr. Fórika László (Országgyűlési Biztos Hivatala)
Horváth Ágnes OKB-titkár (Oktatási és Kulturális Minisztérium)

Meghívott napirendi előadók és vendégek:

Némethné dr. Pallay Szilvia (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Dr. Hámoriné Váczy Zsuzsa osztályvezető (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Simon Istvánné főosztályvezető (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Kraszlán István főosztályvezető-helyettes (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Gáspárné Kerner Anna vezető főtanácsos (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Csillag Márta főosztályvezető (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Juhász Anita megbízott osztályvezető (Oktatási Hivatal Tankönyvosztály)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 10 perc)

DR. FRANK GÁBOR, a bizottság elnöke (a továbbiakban ELNÖK): Tisztelt Bizottság! Elkezdjük a mai bizottsági ülést, egy kis késéssel. Tisztelettel köszöntöm a bizottsági tagokat, a megjelent meghívottakat, vendégeket. Többen jelezték, hogy nem tudnak részt venni: Agatics Zorica, Choli Daróczi József, Dzsotjánné Krajcsir Piroska, Krányecz Ferenc. Medvegy Zsuzsa jön, de Szolnoknál dugóba keveredett, később érkezik ide. Fontos, hogy ő itt legyen, mert az szmsz módosításával kapcsolatban kilenc fő részvétele szükséges.

A napirend a kiküldött tervezethez képest a következőképpen módosul. A 2. napirendi pont kerül az első helyre; utána következik az „Új tudás – műveltség mindenkinek”... (Kraszlán István: *Bocsánat, az későbbre kerül.*) – akkor nem tudom, hogyan alakul a napirend (*Derültség.*), pedig erről szavazni kellene.

KRASZLÁN ISTVÁN: Elnézést kérek, ha megengedik, ezzel a napirendi ponttal kapcsolatban azt szeretném elmondani, hogy Arató államtitkár úr napirendi előadóként van feltüntetve, de neki sajnos a miniszter úr helyetteseként egyéb elfoglaltsága akadt, miniszter urat helyettesíti egy fontos értekezleten, ezért nem tud ide személyesen eljönni. A napirend előadója Kajtárné Botár Borbála asszony lesz, a Civil Kapcsolatok Igazgatóságának titkárságvezetője. Ő pedig éppen a miniszteri értekezleten ül jelen pillanatban, és az a tiszteletteljes kérése, hogy a napirendje egy későbbi időpontban, az utolsók között, amikor megérkezik, akkor kerülhessen sorra, együtt a másikkal, amelyet külön küldtünk meg, a közoktatási törvénynek az egyes esélyegyenlőségi feladatokkal kapcsolatos módosításával együtt; egy későbbi időpontban kerülne napirendre. Ez nincs rajta a meghívón, de tegnap pótlólag megküldtünk egy új pontot a közoktatási törvény módosításával kapcsolatban.

Az „Új tudás” és a közoktatási törvény módosítása tehát a napirend végén kerülne sorra, amikor az előadók ideérnek. Ezenkívül azt szeretnék kérni, hogy a többi napirend pedig lépjen előre abban a sorrendben, ahogy van, tehát elsőként a 2. napirendi pont, a második a 3. napirendi pont, a 4. napirendi pont a harmadik. Ha nem ér ide titkárságvezető asszony és Csillag Márta főosztályvezető asszony, akkor az „egyebeket” vennék előre negyediként; ötödik lenne a szakmai konzultáció, a hatodik pedig a közoktatási törvény módosítása, amelyet pótlólag küldtünk meg.

ELNÖK: Köszönöm szépen, akkor így nagyjából én is értem. Kérem, hogy ezt a napirendet így fogadjuk el. (*Egyhangú egyetértés.*) Köszönöm szépen.

Tisztelettel köszöntöm Némethné dr. Pally Szilvia asszonyt, a Fejlesztési Főigazgatóság stratégiai tervezési osztályáról; dr. Hámoriné Váczy Zsuzsát, a közoktatási programfejlesztési osztály vezetőjét; Kraszlán István osztályvezető urat, Kerner Anna vezető főtanácsos asszonyt, illetve az ombudsmani hivataltól dr. Fórika László urat.

Rátérünk elsőként a 2.-ként jelzett napirendi pontunkra: tájékoztatás az Új Magyarország Fejlesztési Terv keretében megvalósuló nemzetiségi tankönyvfejlesztésről. Felkérem dr. Pally Szilvia asszonyt.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Jó napot kívánok! Szeretnék bemutatkozni: Pally Szilvia vagyok, itt dolgozom az OKM-ben a fejlesztési főosztályon, amelyet most valami különös oknál fogva főigazgatóságnak hívnak, de ugyanolyan főosztály, mint a többi. Halasi István főosztályvezető-helyettes úr kapta ezt a felkérést az előadásra, ő sajnos külföldön van, így én ugrottam be a helyére; remélem, minden kérdésre tudok egy rövid PP-prezentációban válaszolni.

A kérés az volt, hogy az ÚMFT-ben megvalósuló nemzetiségi tankönyvfejlesztésről tartsak egy rövid előadást. Az ÚMFT-ben a 2007-13-ra vonatkozó hosszú távú célok

szerepelnek Magyarország fejlesztése vonatkozásában. Az ÚMFT nyolc ágazati és hét regionális programból áll. Az operatív programokat, tekintettel arra, hogy nagyrészt európai uniós forrásokról van szó – mondjuk, 90 százalékban EU-s pénzekekről beszélünk, és 10 százalékos hazai önerő van mellette –, mindig Brüsszelnek és az Európai Bizottságnak is jóvá kell hagynia. Ezeknek az operatív programoknak az Európai Bizottság és Brüsszel általi jóváhagyása tavaly 2007 októberéig megtörtént. Az OKM vonatkozásában a TÁMOP, a TIOP és a regionális operatív programok azok, amelyek bennünket érintenek. A TÁMOP egy társadalmi megújításra vonatkozó operatív program, amely főleg tartalmi fejlesztéseket tartalmaz; a TIOP pedig társadalmi infrastruktúra operatív programként infrastruktúra-fejlesztésekről szól. Ha ezt lefordítanánk: vasbeton, építkezések, minden, ami a TIOP-ba belefér. A TÁMOP-ban nagyrészt tartalmi fejlesztésekről van szó.

Az önöket érintő rész a 3. prioritás alatt található. A 3. prioritás a minőségi oktatás és hozzáférés biztosítása mindenkinek. Ezek a PP-prezentációban is láthatók; ennek rövid vázlatát mindenki számára kiosztásra került. Megpróbálom bemutatni önöknek nagyon röviden, hogy tervezési szempontban hogyan néznek ki az operatív programok. A 3. prioritás főleg a közoktatás, a 4. prioritás pedig a felsőoktatás tartalmi-szervezeti fejlesztését tartalmazza. A 3. prioritáson belül van a 3.4. intézkedés, amely az eltérő oktatási igényű csoportokkal, azok oktatásával foglalkozik. Ez még további alpontokra bomlik, és ez egy négyes egységen belül az első. Ezt kell önöknek majd megjegyezni: ez a 3.4.1. konstrukció, amely a nemzetiségi és migráns tanulók nevelésével és oktatásával foglalkozik. Tehát ez lesz az a kulcsszó, amelynek alapján majd pályázatok fognak ebben a témában megjelenni.

Leírtam röviden, hogy ennek a 3.4.1. konstrukciónak mi a célja: nemzetiségi és migráns tanulók nevelésének, oktatásának, beilleszkedésének támogatása, és mi ennek az indoka. Ezek az anyagok a közoktatási szakterülettel házon belül együttműködve, államtitkári értekezlet előtt elfogadva, kormány előtt elfogadva készültek.

Az operatív programokon kívül, amelyek egy hét évre szóló tervezésről szólnak, minden operatív program, így a TÁMOP is két éves akciótervekre van bontva. Nem tudjuk ugyanis hét évre előre megmondani, hogyan lesz az egész tervezés, ezért rövid szakaszokra bontjuk az akcióterveket. Az első akcióterv 2007-2008-ra vonatkozik. Ez az akcióterv először 2007. július 25-én volt kormány előtt, illetve most, 2008 februárjában. Ezeket a tartalmi kérdéseket a kormány elfogadta, az összes fejlesztéssel együtt.

A 3.4.1-en belül itt látható, melyek azok a tevékenységek, amelyek támogathatók. Maga a konstrukció úgy épül föl, hogy az A-komponens az önöké, a nemzetiségi kérdés, míg a B-komponens a migráns, menekült gyerekekkel kapcsolatos dolgok. Itt láthatók azok a tevékenységek, amelyekre majd pályázatot lehet benyújtani; nem szeretném felolvasni, de ha kívánják, szívesen megteszem. Pedagógusképzés, szaknyelvi képzés, továbbképzés, ott van a tankönyvek, módszertani segédesszközök kidolgozása. Ez a kormány előtt volt és jóváhagyott anyag a röviden, tömören, vázlatosan megfogalmazott célokat, tevékenységeket tartalmazza. Ennek a továbbfejlesztését úgy kell elképzelni, hogy pályázat-előkészítő munkacsoportok jönnek létre, ezt úgy hívják, hogy PEMCS, ez a rövidítése. Az elfogadott akciótervek alapján ez a PEMCS dolgozza ki a részletes szakmai tartalmat, hogy mi legyen a pályázati felhívásban és a pályázati anyagokban. Tehát magában a kormány által elfogadott anyagban a 3.4.1. alatt futó tevékenységek láthatók.

Röviden még annyit szeretnék elmondani, hogy 40 darab nemzetiségi nyelvre lefordított, adaptált tankönyv jelenik meg most az első akciótervben. Ez módosítható, majd változtatható; ez van az első anyagban. Illetve jelöltem azokat a kedvezményezetteket, akik akár külön, akár konzorciumként pályázhatnak majd erre a megjelölt összegre.

Az ütemezéssel kapcsolatban az előbb említett PEMCS – tehát pályázat-előkészítő munkacsoport – indulására ott szerepel, hogy augusztus 19-e. Hogyan jön ez az időpont? Van az oktatási tárcának egy humán erőforrás-programok irányító hatósága, amely éves ütemezési

tervet készít. Meg tudom mutatni, az összes konstrukció vonatkozásában melyik mikor kerül betervezésre. Természetesen a nyár végi induláshoz képest mi sokkal korábban, már tavasszal szeretnénk volna, hogy elinduljon ez a tervezés, de sem az OKM-ben, sem az irányító hatóságnál, amely az NFÜ-höz tartozik, nincs erre kapacitás, hogy sokkal korábban elinduljanak. Így most az ütemtervben augusztus 19-e az az időpont, amikor a PEMCS alakuló ülése megtörténik.

Kik a PEMCS tagjai? Az OKM szakmai képviselőjében Hámoriné Váczy Zsuzsa, én az EU-s tervezés részéről vagyok ott; az OKM szakértői részt vehetnek, humán erőforrás irányító hatóság képviselői, külső szakértők, és ez a PEMCS fogja kidolgozni azt a dokumentációt, amely pályázati felhívásban meg fog jelenni. Az utolsó PEMCS-ülésre október 9-e van tervezve az IH által jóváhagyott táblázatban, de én a minisztériumi kollégákkal már egyeztettem, hogy ez a folyamat gyorsítható, amennyiben a kidolgozott szakmai anyagok addigra már elkészülnek, és láttam is, kaptam is tőlük anyagokat, hogy ez nagyrészt megvan, legfeljebb aktualizálni kell. Úgyhogy ez az én véleményem szerint szeptember közepére esetleg felgyorsítható. A PEMCS-et előbb nem tudjuk indítani, egyrészt a szabadságozások miatt, másrészt azért, mert az irányító hatóság ezt az indulási időpontot határozta meg.

Amikor lezárul a pályázat-előkészítő munkacsoportnak ez a munkája, elkészül a pályázati felhívás, pályázati útmutató, akkor a humán erőforrás irányító hatóságunk egy minőségbiztosítást végez, jogi, pénzügyi és tartalmi szempontból, majd társadalmi egyeztetésre kerül az anyag. Ez a gyakorlatban úgy szokott folyni, hogy a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség honlapjára felkerül az egész anyag, és akkor lehet kívülről véleményezni, akár mint egy civil szervezet, akár iskolaigazgatóként, sima állampolgárként, hogy egyetértene-e ezzel az anyaggal vagy nem. Amennyiben érdemi észrevételek érkeznek erre a társadalmi egyeztetésre, akkor még egyszer összeül a PEMCS, az érdemi dolgokat átvezeti, és ezután várható csak a pályázat meghirdetése.

Mivel ez az időpont novemberre kicsúszik, és a tervezésben – mindjárt rátérek a pénzügyekre – 2007-2008-ra meghatározott összegek vannak, nem kell megijedni, ez az első két évre, 2007-2008-ra betervezett összeg nem vész el, mert ez a hétéves keretnek a része, csak továbbcsúszik a jövő évre, illetve a 2013-ig terjedő időszakra. Tehát ez ennek a konstrukciónak a kerete, és így későbbre torlódik. Leírtam, hogy erre az egy konstrukcióra hét évre hány euró áll rendelkezésre, ez forintban 2,37 milliárd forint. Az első két évre, mind a két komponensre, mert itt a migránsok is benne vannak a B-komponensnél, összesen 350 millió forint, csak a nemzetiségi területen a pályázatokra, ami egyfordulós, sima pályázat, 175 millió forint van. Ha ez novemberben megjelenik, akkor van egy 30-60 napos határidő, vagyis tudom, hogy az idén valószínűleg nem lesz értékelhető pályázat, de ez az összeg növeli a következő év, illetve az azt követő évek keretét. Itt látható, hogy mennyi keretünk van, ezt próbáltam röviden összefoglalni.

Kérem önöket, ha kérdésük van, tegyék fel, megpróbálok rá válaszolni. Illetve ha tartalmi kérdés van, kérem Váczy Zsuzsát, legyen szíves nekem segíteni, mert a közoktatási részt illetően velük együtt dolgozva készítjük el a konstrukciót.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Tessék parancsolni!

DR. HÁMORINÉ VÁCZY ZSUZSA: Annyit tennék még hozzá, hogy informáljam önöket, hogy természetesen a kollegialitás okán, és hogy együtt dolgozunk a közoktatással, a Nemzetiségi Főosztállyal, ezek a tervek természetesen egy kétéves együttműködésben már tavaly tavaszra teljesen készen, szakmailag indokoltan elkészültek. Mi ezt benyújtottuk, és gyakorlatilag azóta várjuk, hogy be tudjanak indulni a programok.

Amit elmondott a kolléganóm nagyon finoman, én kicsit keményebben vagy bátrabban ki merném mondani, hogy sajnálatos módon a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség, illetve az irányító hatóság nem indította el a programokat. Hogy milyen okokból, nyilván hihetetlenül sok minden volt. De ez volt az a program, mivel pontosan tudjuk, hogy milyen hihetetlenül fontos és régóta hiányzó tankönyvekről, tananyagokról van szó, ezek az OKM által indítható első négy pályázati prioritásban benne voltak már ezelőtt egy évvel is, ennek ellenére sajnálatos módon, nemcsak ez, semmi nem indult el. Tehát egyetlenegy közoktatási program nem került meghirdetésre, nem indult el, vagyis több mint egy éve csúszik a program – csak ezt szerettem volna hozzátenni, hogy értsék, mert ez nagyon fontos.

S még egy kiegészítő mondat: ez most csak kifejezetten a nemzetiségi és e pillanatban legsürgetőbb kérdést oldja meg, ez a tankönyvkérdés, első körben, de természetesen minden intézmény ugyanúgy tud pályázni és részesülni azokból a támogatásokból, amelyek egyébként a közoktatási intézményeknek általában is ki van írva. Hiszen van egy csomó pályázat, amely fejlesztő programokra, pedagógus-továbbképzésre, módszertani kultúrafejlesztésre mindenféle kiváló lehetőséget nyújt. Ez most csak az a szelet, amiről itt most szó van.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönjük. Kérem, hogy először a kérdéseket tegyék fel, utána következzenek a vélemények. Jovánka!

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Nagyon örülök annak, hogy egyáltalán ilyen konkrét adatokkal tűzdelt anyag került elénk. Ugyanis én voltam egyike azon nagyon unalmas és nagyon kitartó embereknek, aki minden egyes alkalommal megkérdeztem, hogy mi van a nemzetiségi tankönyvekkel.

Itt volt két olyan mozzanat, amikor úgy éreztem, többen is felkaptuk a fejünket, és ezt mindenképpen szeretném megkérdezni. Az egyik: ezt akkor jól értettük, hogy összesen, az összes kisebbségre ebben az első kétéves akciótervben 40 darab tankönyvről van szó?

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Igen. Az első kétéves akciótervben egyelőre ez az összeg szerepel.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Tehát összesen 40 darab, az összes kisebbségre? A jegyzőkönyv számára egyébként is szeretném hangsúlyozni, hogy ez természetesen szinte elfogadhatatlanul kevés.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Mennyi lenne az az összeg, amit reálisnak tartanak?

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Nem összegben gondolkodom én...

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Akkor milyen mennyiség?

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Én azt tudom, hogy legutóbb azt beszéltek meg, hogy elvileg 16 címet írhatunk be kisebbségenként a pályázatba. Ha azt veszem, hogy van, ha jól tudom, öt vagy hat olyan kisebbség, amelyeknek akármilyen kicsi is, de önálló iskolarendszerük van, és vannak a kiegészítő iskolák, amelyeknek szintén van egy bizonyos tankönyvszükségletük, tehát ha csak azt nézem, hogy vagyunk nyolcan, és ennyivel elosztom ezt a negyvenet, akkor ez hat-hét könyvet jelent. Az előző megjelent pályázatban mi szerencsére sikeresek voltunk, és 16 címet sikerült megjelentetnünk. Arról nem is beszélve, hogy ezt úgy kell érteni, hogy általában az új rendelkezés szerint egy tankönyvhöz párosul

egy munkafüzet, mert ezt szét kellett választani, nincs többé munkatankönyv; úgyhogy ha lesz kisebbségenként hat darab, és általában megy egy tankönyv és egy munkafüzet, akkor két év alatt ez tulajdonképpen három. Persze ennyire egyszerűen ezt nem lehet kiszámolni, csak így első megközelítésben, de ez azt jelenti, hogy ez így összesen három cím lenne. Én a saját nevemben tudok beszélni, a legutóbbi kimutatások szerint a magyarországi szerb oktatásban, bár ez függ attól, hogy milyen mértékű, mert tudom, hogy ezt is mindig a szemünkre vetik, hogy mennyi gyerekről van szó, de nekünk 157 címünk hiányzik ahhoz, hogy minden évfolyamon, minden iskolatípusban legyen egy tankönyve a gyerekeknek. De ez utópisztikus, én ezzel tisztában vagyok. Ez lenne tehát az első kérdésem, hogy ezt a 40 darabot nem lehetne-e valahogy fölemelni, vagy a többiek úgy tartják-e, hogy ez rendben van.

A másik dolog, amennyire észrevettem, ezt az első kétéves akciótervi összeget 50-50 százalékban megbontották a migránsok és a nemzetiségiek között. Nem tudom, a többiek mit gondolnak erről, de szerintem ez arányaiban nem igazán tükrözi a valós szükségleteket Magyarországon. Nem tudom, hány migráns tanuló van Magyarországon, de úgy érzem, ez az 50-50 százalékos felosztás nem igazán tükrözi a szükségletet, úgyhogy arányaiban jelentősen el lehetne ezt tolni. Ötletet nem akarnék adni, mert szakmailag nem tudnám alátámasztani, ezt a főosztály biztosan jobban tudja, de én akár még egy 20-80-as vagy 10-90-es arányt is el tudok képzelni, de nem tudom, hány gyerek vesz részt migráns oktatásban. Azért merem ezt mondani, mert az utolsó évek, amikor a minisztériumban külön címkézett soron voltak a tankönyv-támogatási összegek, akkor, ha jól emlékszem, olyan 200-250 millió forintról volt szó, ha nem csal az emlékezetem, de javítsatok ki, ha nem emlékszem jól. Ha ezeket az arányokat így módosítanánk, akkor ez talán ehhez közelítene, és az talán ezt a 40-et talán 80-ra meg tudná emelni, és akkor már valamilyen jobb arányt tudnánk elérni.

További kérdésem lenne, ha vissza tudnánk menni eggyel az előző oldalra: ez az ütemterv azt jelenti-e, hogy ebben az A-kategóriában – mivel feltételezem, hogy többségünket ebből a kategóriából elsősorban a tankönyvkiadás érdekel – akkor jelenne meg az a pályázat, tehát 2008 végén, amely a 2007-2008-as, a 350 millióból erre eső résznek a fedezetéből készülő tankönyveket jelentené?

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Igen.

DR. HÁMORINÉ VÁCZY ZSUZSA: De nem kell neki 2008. december 31-éig kész lenni! Ha erre gondolsz.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Mi ebben már nagyon gyakorlottak vagyunk, mert az előző pályázatnál is 30 nap állt rendelkezésünkre... Úgyhogy ezen már dolgoznak az emberek.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Már láttam is a pályázati felhívást, tegnap erről beszéltünk.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: És a további ütemtervre van-e valamilyen meghatározás? Mert tudjuk, hogy addig, amíg egy pályázatból konkrét tankönyv lesz, az körülbelül két-három év minimum, ha nem több. Erre vannak-e valamilyen időkorlátok?

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Ez az ütemezés csak az első akciótervre vonatkozik, az összegfelosztás is csak az első kétéves akciótervre vonatkozik. Ha tehát most ez a bizottság tesz egy ajánlást, akkor mi megköszönjük, és magukat az észrevételeket is. Most nyáron, nemsokára következik a 2009-10-es tervezés, ami tehát már jövőre lesz. Abban ezeket a javaslatokat esetleg figyelembe tudjuk venni, illetve először a belső miniszteri szint,

illetve a kormány dönteni fog. Tehát ami most az összegekről, arányokról, számokról szól, az csak erre az első két évre szentírás.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: És akkor ezen már nem lehet változtatni?

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Ezen nem lehet. Ez már így a kormány által jóváhagyott változat. De hogy 2009-10-ben hogyan oszlik meg ez az összeg, mikorra tervezik a következő pályázatok kiírását, azon még tudunk változtatni, mert az még egy nyitott dolog.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Mondjuk, kiírnak egy pályázatot november 28-án, arra beérkezik iksz pályamű. A továbbiakban ezeknek a pályaműveknek a technikai megvalósításával kapcsolatosan vannak-e valamilyen határidők, amelyeket tiszteletben kell tartani? Ezt a szerzők miatt kellene nekünk tudni egyrészt. Másrészt pedig most tényleg, ezen az arányon, ezen az 50-50 százalékon nem lehet változtatni? Volt ez előttünk, vagy ebben nekünk semmi megkérdettségünk nem volt?

ELNÖK: Nem, én nem emlékszem erre.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Ezek a tervezési dokumentumok mindig megjárják a minisztériumon belül a kötelező köröket.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Tehát mi nem vagyunk kötelező kör ezek szerint.

DR. HÁMORINÉ VÁCZY ZSUZSA: Társadalmi egyeztetésen kint vannak hosszú ideig.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Természetesen belső államtitkári, miniszteri, társadalmi egyeztetésen, kormány előtt voltak, és csak az első két évre kerültek jóváhagyásra. Vagyis az, hogy ez a bizottság nem látta...

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Nekem az a gondom, hogy szerintem ha bárki, aki kisebbségi oktatással foglalkozik, ezt az 50-50 százalékos arányt látja, az ne szóljon, ha ez volt egyeztetésen...

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Már a párosítás is furcsa. Teljesen más! Engem első fokon sokkal inkább ez zavar.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Úgyhogy biztos, hogy ez nem volt előttünk!

ELNÖK: Osztályvezető asszony?

DR. HÁMORINÉ VÁCZY ZSUZSA: Ez most nagyon rosszul néz így ki vagy félreérthető az optikája, de a közoktatásban van 1,8 millió gyerek, és erre a közoktatás kapott egy keretösszeget a két évre, mondjuk így, amely körülbelül 110 milliárd forint, amelyből a magyar közoktatás teljes módszertani, kompetenciaalapúvá, nem tudom, mire való átalakítását meg kell finanszírozni, úgy, hogy az összes intézmény ebbe belekerüljön. Ezen fölül mi terveztünk egy speciális csoportot, mert azt gondoljuk, hogy külön kell foglalkozni bizonyos csoportokkal, amely részint természetes kötelesség, uniós elvárás, s a többi.

A nemzetiségi iskolák számára az összes többi pályázat nyitva van, aminek az értéke még körülbelül 60 milliárd a hét év alatt, ahova szintén bekerülnek mindenféle képzésekkel.

Ezen túlmenően van egy 7,5 milliárdos keret. Le kellett határolni valahol azokat a célcsoportokat, amelyek külön kell kapjanak támogatást, mint a sajátos nevelési igényű gyerekek, a nemzetiségi és a migráns gyerekek, amelyek egyébként össze nem hasonlítható fogalmak, a kolléganőnek igaza van, mert valóban, egy tízezres nagyságrendű gyereklétszám nem ugyanaz, mint a nemzetiségi iskolákban, intézményekben lévő gyereklétszám. Ugyanakkor viszont nekik nem is ilyen jellegű programjaik vannak, hiszen ez nem 50-50 százalék, hanem ők a nulláról indulnak. Mert tessék elképzelni, amikor egyre több gyerek, nemcsak menekült gyerek van ebben a csapatban, hanem akik az Unióból idejönnek dolgozni, mondjuk, Kecelen megjelenik egy család három gyerekkel, beiratják őket az iskolába, egy szót nem tudnak magyarul. A gond tehát az, hogy nem lehet azt mondani, hogy gyerekarányos létszámban kezdjük ezzel foglalkozni, hanem ott annak a pedagógusnak, akinek ott van az osztályában, támogatást kell kapnia, hogy mit kezdjen vele. A gyereket el kell kezdeni magyarul tanítani, mert egyébként nem lehet vele dolgozni! Szeretném tehát, ha ezt a fajta aprólékos összehasonlítást elfelejtenénk.

Azonkívül pedig ez a bizonyos 40 tankönyv, illetve 40-féle tankönyv, ami itt most megjelenik, a szakterület javaslata volt, nyilván nagyon jól megfontolt szakmai érdekek mentén. Ami miatt ez aztán majd növelhető, de egyszerre el kell kezdeni valahonnan. Nyilván van egy prioritási rend, van egy lista, amelyre föl van írva száz darab, és nyilván ezek voltak azok, amelyeket ők elsőnek fölírtak. A következő években tovább fogunk tudni ezzel tervezni. Ez azért nem kevés pénz. Mi három évig terveztük ezt a programot, pontosan tudjuk, hogy odáig el kell jutni, hogy 2013 októberében is legyen arra pénz, hogy az a gyerek, aki nem tudom, hol, melyik iskolában van, az is megkapja ugyanazt, mint a többi. Ezt nagyon nehéz dolog végigcsinálni. Azt hiszem, ez nem egy rossz arány, nem rossz indulás, de egyébként valószínűleg a főosztály valamilyen indoklást tud ehhez mondani, hogy miért 40, mert én ezt nem tudom pontosan megmondani.

ELNÖK: Egy dolgot azért nyilvánvalóan figyelembe kell venni. Ez egy kétéves fejlesztés. Azt a kérdést is föl kellene tenni, hogy képesek vagyunk-e összességében, nyolcan 40 darab könyvet fejleszteni ebben az időben. Mert azért emlékszem arra az időszakra, amikor voltak kiírások, és nem voltak pályázók. Úgyhogy azért ez is hozzátartozik ehhez a dologhoz.

A másik kérdés, ami ezzel kapcsolatos, ez a fólián úgy jelenik meg, hogy nyelvre fordított, nyelvilleg adaptált pedagógiai tankönyvek száma. Tehát ezt úgy kell értenem, hogy ebben nincs benne a saját fejlesztésű tankönyv? Mert ha ez így van...

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Akkor ezt pontosítani kell.

ELNÖK: Igen, ezt pontosítani kell. Az önálló fejlesztést valahogy be kellene venni.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Jó, megpróbáljuk.

ELNÖK: Jó. Tessék, főosztályvezető asszony!

SIMON ISTVÁNNÉ: Az első megjegyzésem az, szükséges lenne pontosítani, hogy elsősorban önálló fejlesztésekről van szó, tehát kell hogy szó legyen az első ütemben is, tehát nem fordításokról, hanem önálló fejlesztésekről – ezzel állunk rosszul. Mert igaza van a kolléganőimnek, akik előttem szóltak, több oktatási formára, több nemzetiség esetében a nyelv és irodalom oktatásához önálló fejlesztésekre van elsősorban szükségük.

DR. HÁMORINÉ VÁCZY ZSUZSA: De így is van benne, bocsássanak meg! Szó szerint úgy van benne a szövegben, Anna.

SIMON ISTVÁNNÉ: Ez itt egy elírás, vagy nem tudom, mi, ezt mindenképpen pontosítani kell. Megmondom őszintén, engem is szíven ütött, nem is csak egyszerűen meglepett a dolog.

Lásztity Jovánka említette, hogy a korábbi években, amikor elkülönítetten állt rendelkezésre a tankönyvellátáshoz szükséges forrás, az 250 millió forint volt. Azt szeretném ehhez hozzátenni, hogy ebben benne voltak az utánnomások, az évi közel 200 millió forintot kitevő utánnomásról való gondoskodás, ami most, hadd ne részletezzem, de más konstrukcióban szintén megvan. Ha tehát ezt leszámítom, akkor az már sokkal kevesebb nettó összeg. Mindenesetre, amikor a legerőteljesebb volt a kihasználtság, és a legnagyobb erőfeszítés történt az önálló fejlesztésekre, akkor nem is egy év alatt, hanem egy pályázati ciklus alatt, tehát a kész munkákra összesen 100 millió forintot tudtunk kifizetni. Ennél több állt rendelkezésre, de merem állítani, hogy kétévenkénti 100 millió forintnál nem tudtunk többet elkölteni, mert erre volt elégséges a nemzetiségi területen összességében a szakmai kapacitás. Én tehát ezzel nem azt mondanám, hogy ha lehet, ne emeljünk ezen az összegen vagy módosítsunk az arányon – mert én is feltenném a kérdést, hogy ezek az arányok mennyire merevek –, de azt tudni kell, hogy reálisan ennyivel lehet a mi nemzetiségi területünkön, mind a tizenhárom nemzeti és etnikai kisebbséget figyelembe véve számolni. Ilyen ütemben tudunk haladni. Kipróbáltuk, hogy tudunk-e gyorsabb ütemben, volt elkülönített forrás több is, de nem sikerült felhasználni. Erre az ütemre vagyunk képesek.

Kicsit túlzónak érzem a 157 hiányzó tankönyvet, megmondom őszintén. (*Dr. Lásztity Jovánka: Sajnos megszámláltuk.*) Nem tudom, mert ha összeszámolom, hogy mondjuk, egy 12 évfolyamos intézményben az anyanyelv és irodalomhoz önálló fejlesztésre mennyire van szükség, nem nehéz kiszámolni...

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: De ebben benne vannak a fordítások is! Úgyhogy akkor ezt pontosítom.

SIMON ISTVÁNNÉ: Jó, tehát ez túlzás, úgyhogy ez akkor pontosítást igényel. A források ehhez egy másik helyen bizonyos mértékig rendelkezésre állnak, és itt nagyon sok minden a kiadókon is múlik, hogy milyen ütemben, hogyan tudják a fordításokat biztosítani, még akkor is – a kolléganóm és a kollégám meg tud ebben engem erősíteni –, ha rendelkezésre állnak a források.

Zárójelben jegyezném meg, nem gondolom, hogy eltérünk a tárgytól: tavaly fordítási programot indítottunk, valósítottunk meg, éppen azért, mert tudtuk, hogy alapvetően és elsősorban fejlesztéssel szeretnénk ezt a programot majd kihasználni, illetve szeretnénk a nemzetiségek, és a rendelkezésre álló forrásból fordítási programokat igyekeztünk megvalósítani. Egyrészt mert a kifutási ideje sokkal rövidebb elvben, mint egy önálló fejlesztése, másrészt pedig nagy szükség van a kétnyelvű oktatásban a fordításokra is. Kiderült a legvégén, hogy a közbeszerzési eljárás során hiába állt rendelkezésünkre megfelelő forrás, hiába fordították le valóban ezeket a műveket, hiába készítette elő vagy készíti elő a kiadó kiadásra ezeket a műveket, a közbeszerzési bizottság bizony nem hagyta jóvá, mert a kiadó – mondhatom egyes számban – megfeledezett arról a nem lényegtelen körülményről, hogy neki az eredeti szerzővel tisztázni kell, előre legalább tíz évre, hogy ezt a művet iksz nyelvre le fogják fordítani, és ehhez bizony a szerző hozzájárulása szükséges volt. Ezért a közbeszerzési tanács csak tizenvalahány műnek az esetében hagyta jóvá a szerződéskötést, és azóta is folyik, még mindig folyamatban van ennek az ügynek a tisztázása. Csak remélni

tudjuk, hogy ezeket az elmúlt évben biztosított forrásokat még az idén külön engedéllyel fel fogjuk tudni használni. Erről szól ez a dolog.

A másik pedig, amit még szeretnék hozzátenni, hogy célszerű lenne az arányokon esetleg változtatni. Nem tudom, lehet-e, de ha nem lehet, nem lehet, akkor ez úgy marad.

DR. HÁMORINÉ VÁCZY ZSUZSA: Ezen most már nem lehet. A következőn lehet.

SIMON ISTVÁNNÉ: Jó, akkor a következőben erre célszerű lenne odafigyelni.

Másrészt pedig megint csak közös tapasztalat, hogy az átfutás a pályázati kiírástól a mű megjelenéséig egy nemzetiségi tankönyv esetében körülbelül, optimális esetben is három év. Úgyhogy ezt azért figyelembe kell venni.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Tessék!

KRASZLÁN ISTVÁN: Annyiban szeretném ezt kiegészíteni, hogy itt a tankönyvek száma is felvetődött: azt is figyelembe kell venni, hogy a legutóbbi két pályázatunk alkalmával meghirdettünk a százat valamennyivel meghaladó, 106 címre pályázatot, és körülbelül ötvenre érkezett pályázat, amelyből kevesebb készült el, durván negyven körül. Úgyhogy az elmúlt két év tapasztalata azért ezt is mondja.

ELNÖK: Jó, én azt gondolom, hogy szintén reálisan kellene ezt az egészet nézni. Jó, hogy vannak ilyen kívánalmak vagy vágyálmok, hogy 150 vagy 200, meg lehet szorozni nyolccal, de ami elkészülhet vagy megvalósítható, azért régóta itt vagyunk a bizottságban, és tudjuk, hogy mennyi az, ami tényleg reálisan megvalósítható volt abból a pénzből.

Tessék, Jovánka!

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Nagyon szépen köszönöm, ezekre a pontosításokra szükség is volt, amit a főosztályvezető asszony mondott. De nekem ezt muszáj elmondanom, mert én is valamilyen beszámolási kötelezettséggel rendelkezem...

ELNÖK: Mindannyian, Jovánka.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: ...de mindannyian, így van. Úgyhogy félreértés ne essék, én is tudom, hogy mik a realitások. De azt gondolom, az előző ciklusban az előző pályázat esetében személy szerint én is, de sokan még a szerb oktatáson belül óriási energiákat fektettünk bele abba, hogy kihasználjuk az összes lehetőséget, és azt hiszem, mi voltunk talán az egyedüliek, akik mind a 16 meghirdetett címre beadunk pályázatot, és megjelentettük. És garantálom, hogy ezt a következő alkalommal is megtennénk, ha lenne rá lehetőségünk.

Én egyetértek veled, de mivel minket ez a cipő nagyon szorít, ebbe fektettünk óriási energiákat. Ezt a 40 darabot azért mertem mondani, mert biztos vagyok benne, hogy amikor még nem konkrét könyvekről lesz szó, akkor mindenki abban fog bízni – teljesen jogosan –, hogy miért ne tudnának az én szerzőim hat-hét-nyolc címet megoldani, és nem akarom, hogy az legyen, hogy ha valakinek ad absurdum több kapacitása van..., vagyis ha meg tudjuk ezt technikailag oldani, akkor tőlem maradhat ez a 40 cím! Nem tudom, értitek-e.

ELNÖK: Jovánka, én értem a te problémádat, de úgy gondolom...

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: De a 40 címről már nincs szó!

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Miért?

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Mert nem fordításról van szó.

ELNÖK: Mert nem fordításról, hanem fejlesztésről van szó.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: De én fejlesztésre is leadtam 16 darab címet!

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: De ami ebben van, az nem erről szól, ez egy tévedés ebben az anyagban, mert ez fordítás.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Arról volt szó, hogy az nem fordítás, hanem hogy az az eredeti szövegben benne van. *(Közbeszólások.)* És még egy dolgot azért szeretnék elmondani, bár meg akarod vonni tőlem a szót.

ELNÖK: Igen, mert sokat beszélsz, és ugyanazt ragozod.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Kiszámoltam, hogy ha a 175 milliót elosztom 40-nel, az azt jelenti, hogy egy tankönyvre jut 4,325 millió. Én úgy emlékszem, legalábbis nem tudom pontosan, de lehet, hogy ez egy kicsit túl sok bizonyos tankönyvek esetében, és akár ennek az árán is lehetne növelni a darabszámot.

ELNÖK: Egy dolgot hadd mondjak ehhez a dologhoz, miután Jovánka a maga módján nem engedte, hogy elmondjam vagy legalábbis reagáljak rá. Ha neked 16 tankönyved lesz, és a többieknek nem lesz, akkor biztos lehetsz benne, hogy az a 16 tankönyv ebbe a 40-be bele fog férni. Mert a tapasztalat azt mutatja, emlékszem, amikor te bekerültél a bizottságba, szinte a nulláról indultatok, és a te munkád eredményeként jutottatok el idáig. És ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy ott sem volt korlátozva, tehát ti is belefértetek abba a pénzüsszegbe, ami rendelkezésre állt.

Úgy gondolom, hogy ha neked megvannak azok a teamek, amelyek a tankönyveket elkészítik, akkor ebbe a 40-be a tied bele fog férni. Reálisan nézve, éppen, ahogy a főosztályvezető asszony is mondta, és ahogy látjuk, meg lehet nézni a jegyzőkönyveket, hogy mennyi fejlesztés volt, mennyi olyan eset volt, amikor kiírtuk a pályázatot, és fontos tankönyvre meghívásos pályázattal kellett valakit megbízni.

Osztályvezető asszony?

DR. HÁMORINÉ VÁCZY ZSUZSA: Annyit szeretnék még ezzel kapcsolatban mondani, hogy szerintem többet beszélünk erről, mint jelen pillanatban kellene.

Nekünk be kell írni egy indikátorszámot, amiről úgy gondoljuk, hogy azt lehet teljesíteni. Beírhatunk 160-at is, csak tetszik tudni, ha az nem teljesül, akkor utána vissza kell fizetni a pénzt. Ezért mi óvatosságból, a főosztállyal egyeztetve azt a számot írtuk be, amiről úgy gondoljuk, hogy fölül lehet múlni, tehát nem arról van szó, hogy ez szentírás, és többet semmit nem lehet: ennyit, azt gondoljuk, hogy el lehet érni. De ha véletlenül nem tudjuk elérni, nagy baj van! Tehát ezt tessenek érteni mögötte. Nem az van odaírva, hogy ennyinek kell lenni, és nem lehet több, hanem van egy keretünk, egy nagyobb keretünk, a 40-ről biztosan úgy gondoltuk, vagy úgy javasolták, hogy ez reálisan megvalósítható. Ha úgy alakul a helyzet, hogy lehet többet – és vannak más fejlesztési pályázatok, ezt is hozzáteszem, tananyag-, tankönyvfejlesztési pályázatok, ahol szintén lehet olyan konstrukciókat találni, amelyeket szintén föl tudunk használni. Ez a tervezés kifejezetten arra történt, hogy ami most

nagyon égető, nagyon nincs rá pénzünk, ott be tudjuk tömködni a lyukakat, és legyen lehetőség később fejleszteni, ahogy kell.

ELNÖK: Köszönjük szépen.

KRASZLÁN ISTVÁN: Elnézést, még egy észrevételt szeretnék tenni. Az is látható, hogy ez a 40 darab tankönyv az első két évre szóló fejlesztés, amely idő már folyamatban van, tehát rövidesen várható a következő időszakra szóló kiírás, amiben lehet majd pontosítani. Úgyhogy ezt viszonylag rugalmasan lehet kezelni, és valóban, objektív okok miatt ennél sokkal többre nem lehet számítani. Éppen ezért tervezték meg úgy, hogy erre van esély, hogy ezt ki tudjuk használni.

ELNÖK: Tessék parancsolni!

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Reagálni szeretnék, Zsuzsát megerősíteni, hogy valóban, ez egy általunk merhető, bevállalható szám volt, amit úgy éreztünk, hogy menni fog. Tehát nem akartunk ide egy irreális számot beírni.

A másik, hogy ezek az összegek tolódnak át 2009-10-re. Sokkal inkább arra kellene figyelni, ami itt az előbb elhangzott, hogy három év a könyvek átfutási ideje. Akkor például úgy kellene, hogy az utolsó három év előtt fusson ki minden pályázat, hogy ne 2011-12-ben jelenjen meg meg pályázat, hanem szakmailag meg kellene tervezni, hogy 2008-2009-ben kerüljenek az összegek fő részei meghirdetésre. Vagyis a legutolsó három évre ne hagyjunk már nagy összegeket, hanem minél előbbre hozzuk a pályázatok meghirdetését. És ha ebben szakmai segítséget kapunk, hogy ez a grémium hogyan látja ezt jónak, azt nagyon megköszönjük. Én az észrevételeimet a vezetőim felé továbbítani fogom, és oda fogok arra figyelni, hogy ez a kérdés, mind az arányok kérdése ne sikkadjon el. Ha erről készül egy emlékeztető, egy papír, amit én tudok vinni...

ELNÖK: Szó szerinti jegyzőkönyv készül.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: ...hogyan ez a grémium itt ezt kérte, akkor kérem, hogy üljünk le, és beszéljük meg a másik részével, a migránssal, aminek a tervezése, most mondom, már nyáron indul. Tehát a 2009 tervezését hónapokon belül el kell kezdenünk, hogy ne csúszunk ki az időből; akkor ott mind az arányokat tudjuk módosítani – ha lesz nekem felhatalmazásom vagy jogosultságom vagy egy papírom, amire hivatkozni lehet –, mind pedig a számokat.

Az, hogy ez az első fórum, amire mi meghívást kaptunk ide, hogy ezt elmondhattuk, lehet, hogy kicsit későre csúszott, mert ha mondjuk, ez egy fél évvel előbb történik, akkor sok mindent beépíthettünk volna a tervezésbe.

ELNÖK: Köszönjük szépen.

DR. SZABÓ KÁLMÁNNÉ CARUHA VANGELIO: Azt azért még szeretném elmondani, hogy nekünk is vannak olyan könyvek, amelyek még teljesen hiányoznak a görög oktatásból, van olyan nyelv és irodalom.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Ennek utána nézek, és szívesen megválaszoljuk. Nem tudom a választ, megmondom őszintén, de szívesen utána nézünk, hogy ez hogyan történik majd. Tehát megjelent már egy tankönyv...?

DR. SZABÓ KÁLMÁNNÉ CARUHA VANGELIO: Nem, még nem jelent meg.

NÉMETHNÉ DR. PALLAY SZILVIA: Értem. Utánanézek.

ELNÖK: Főosztályvezető asszony?

SIMON ISTVÁNNÉ: Reálisan figyelembe véve, hogy mennyi egy könyv kifutásának az ideje, higgyék el, hogy a 40 műnél több nem fog beleférni. Ezért én most menet közben itt halkan utánanézttem, megnéztük a reális teljesítést a meghirdetéstől a könyv megjelenéséig, és ezt vettük figyelembe egy rövidebb időszakra, mert szűk két évről van szó. Ezért kellene, hogy ott legyen a fejlesztés, mert az az alapkérdés, és így a fejlesztésre nem lenne elég ez az idő; a többit pedig, amit lehet, a kiadókkal együttműködve az adaptálásra, illetve fordításra kellene. Erre kellene törekedni, és itt jön Vangi kérdésére a válasz: a következő fejlesztésre szóló tervezésnél már ott legyenek mindazok a művek, amelyek fejlesztendők.

Egyébként pedig a címek megvannak. Mi a teljes fejlesztési programot a prioritásokkal együtt odaadtuk az NFT tervezéséhez. Tehát ott egy halomban szerepel nemzetiségenként az összes fejlesztendő cím. De a prioritásokat biztos, hogy a következő két évre szóló tervezésnél tudjuk figyelembe venni, hogy majd a pályázati kiírás ezekről szóljon. Mint ahogy most is a pályázati kiírásnál szemügyre vesszük, melyek azok a művek vagy területek, amelyek olyan előkészületi fázisban vannak, hogy reálisan teljesíthetők 2009 végéig. Ha jól értem. *(Némethné dr. Pallyay Szilvia: Igen.)* És így kell időben elkészülnön a következő két évre, és akkor kerül sor a pályázati kiírásra.

És nem érdemes ezeket a kereteket így nézni, mert a migránsok sokkal kevesebben vannak. Azt kell nézni, hogy konkrétan mennyi összeg áll rendelkezésre nagyjából nemzetiségi tankönyvfejlesztésre. Azt kell megnézni, hogy az reálisan elkölthető-e. Ez az összeg, amely itt be lett tervezve, igaza van osztályvezető kollégámnak, bizony úgy lett betervezve, hogy tudjuk, mennyi költhető el évente nemzetiségi tankönyvfejlesztésre. Egyébként pedig a tervezés oldaláról ott van minden fejlesztendő mű, amivel kiegészülhet, mert itt be fognak lépni a rendszerbe új oktatási formák, például hogy egyrészt a cigány nyelvek oktatásáról tegyek említést. Ezek be fognak lépni, úgyhogy a pályázati kiírásoknál ezeket is figyelembe kell venni. De ott vannak a fejlesztendő művek, tehát nem arról van szó, hogy 50 százalék ide, 50 százalék pedig oda. Azt kell nézni, hogy az a pénzmennyiség elégséges lehet, hogy véghez tudjuk vinni 2011-ig a nemzetiségi tankönyvfejlesztési programnak erre az időszakra eső részét. Tehát így kell nézni. Mert különben esetleg igazságosnak gondoljuk magunkat, és közben esetleg igazságtalanok leszünk. És minden EU-s pénz arról szól, hogy fel kell tudni használni időben, mert különben elvész.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tessék parancsolni!

KERNER ANNA: Csak hogy könnyebb legyen tervezni az itt lévőknek, ki tudom osztani azt a fejlesztési listát, fejlesztési tervet, amelyet 2006-ban állítottunk össze és 2007-ben aktualizáltunk; azt is, hogy mi az, amit 2007 után szeretnénk tervezni fejleszteni. Ezt mindjárt behozom, hogy mindenki lássa, és ennek megfelelően elő tudja készíteni a dolgokat, mert a 2009-re kiírandó pályázatoknál már tudjuk, mik azok a címek, amelyek várhatóan elkészülhetnek.

ELNÖK: Jó lenne ismerni, mik legyenek ezek a fejlesztések. Köszönjük szépen. Úgy gondolom, ezt kérhetjük e-mailben, és a következő alkalomra előkészítjük és megbeszéljük.

Úgy gondolom, ezt a témát lezárhatjuk. Megköszönöm dr. Pallyay Szilviának a nagyon szakszerű tájékoztatóját. És reméljük, én boldog leszek, ha azt mondhatjuk, hogy 40 millió

felett tudnánk ebben a két évben teljesíteni. Ezt a témát most ezzel lezárjuk, és sok sikert kívánok mindenkinek a tankönyvfejlesztésben. Köszönjük szépen.

Áttérünk a következő napirendi pontra, hogy haladjunk. Úgy látom az előadókat nézve, hogy Gáspárné Kerner Anna nemzetiségi vezető főtanácsos asszony van ideírva, ő itt is van, úgyhogy előre vesszük ezt a napirendi pontot: tájékoztatás a 2008-2009-ben lejáráó engedélyszámú nemzetiségi tankönyvek és munkatankönyvek meghosszabbításáról és átdolgozásáról. Erről most osztják ki az anyagot.

Megkérem Kerner Annát a tájékoztató megtartására.

KERNER ANNA: Köszönöm szépen. Azt hiszem, jó is, hogy mindjárt az EU-s tankönyvfejlesztés után kerül sorra ez a napirendi pont. Mindenki tudja, hogy a fejezeti pénzeket, illetve ami a fejezetünkben tankönyvekre rendelkezésre álló pénz volt, azokat a tavalyi évben közismereti tankönyvek fordítására próbáltuk teljes egészében átállítani. De már hallottuk az előbbieket folyamán, hogy erre sajnos nem sikerült minden pénzt felhasználnunk. Az idén megpróbáljuk ezeket visszaforgatni a rendszerbe. *(Medvegy Pálné megérkezik az ülésre.)*

Azért, hogy könnyebben tervezhessünk, bekértem a kiadóktól azokat a listákat, amelyeken a 2008-2009-ben lejáráó tankönyvek vannak. Ezt három részletben kértem. Tudni kell, hogy három olyan dolog van a 23/2004. OM rendelet, tehát a tankönyvvé nyilvánításról szóló OM-rendelet szerint, ami elég keményen érinti a mi nemzetiségi tankönyveinket. A 4. § szerint, és ez fontos, hiszen átálltunk a tartós tankönyvekre, ha a nemzeti és etnikai kisebbségi neveléshez és oktatáshoz készült tankönyveket borítójukban vagy kötésükben megváltoztatják, annak az eljárási díját nem kell megfizetni, tehát díjtalan, automatikusan elvégezheti a kiadó. Egyszer tehát ezeket kértem, hogy az ilyen tankönyvek listáját küldjék el nekem, amelyek eddig nem tartós tankönyvek voltak, most pedig kötésmódjukban vagy borítójukban fognak megváltozni. Erről majd tájékoztatást fognak kapni a jelenlévők, hogy tudjanak róla, mely tankönyvekről van szó, hiszen ezeket a könyveket tartós használatra az iskolai könyvtárban három évig tartani kell.

A második pontja ennek a 16. § 3. pontja. Ez pedig azt jelenti, hogy a nemzetiségi oktatás számára készült tankönyveknek az első és a második meghosszabbításakor az Országos Kisebbségi Bizottság által a kiadónak írásban adott előzetes egyetértése esetén szakértői véleményt nem kell bekérni, ez szintén díjtalan. Azt mindenki tudja, hogy az elmúlt tíz évben elég sok tankönyvet fejlesztettünk, amelyeknek az első, illetve van olyan, amelyeknek már a második meghosszabbítása most kerül majd elő. Itt merül fel az a technikai kérdés, hogy mi legyen ennek a menete. Ugyanis a kiadókkal én most úgy egyeztem meg, hogy ha ezzel egyetért az OKB, a kiadók minden esetben jelzik az OKB elnökének, hogy melyek ezek a tankönyvek, amelyek első, illetve második meghosszabbításra kerülnek, ugyanakkor jelzik az érintett referensnek is ezeknek a tankönyveknek a címét, és el is küldik nekik a tankönyveket. Azért, hogy a referensek lássák, és dönteni tudjanak arról, hogy kell-e módosítás, átdolgozás a tankönyvet illetően, avagy történhet automatikusan, vagyis ha ő előterjeszti az OKB elé, és ott javasolja ennek a változatlan formában történő meghosszabbítását.

A harmadik bennünket érintő pontja pedig ennek a rendeletnek az, hogy a nemzetiségi oktatás számára készült munkatankönyveket nem lehet meghosszabbítani, azokat szét kell választani tankönyvre és munkafüzetre. Ezt a listát állítottuk össze és osztottuk ki, ugyanis ebben az esetben a rendelet szerint a megrendelőt terheli az átdolgozási és a jóváhagyási költség, ebben az esetben a minisztériumot.

Én most annyit tettem, hogy négy kiadót, amelyek nemzetiségi tankönyvekkel foglalkoznak, a Konsept-H, a SikerX, a Croatica és a Nemzeti Tankönyvkiadót megkértem, hogy azoknak a könyveknek, munkatankönyveknek a listáját, amelyek 2008-2009-ben járnak

le, írják össze az átdolgozás tervezett költségét, és hogy körülbelül mennyi példányszámban fognak. Ugyanis összevetettük ezeket a szétválasztandó munkatankönyveket, és találtunk olyanokat, ahol párhuzamosságok vannak, többnyire az alsó tagozatban. Most az a nagy kérdés, és ebben kell majd az OKB-nak döntenie – gondolom, az országos kisebbségi önkormányzatok oktatási bizottságainak bevonásával –, hogy mely tankönyvet kérik. Ugyanis a törvény arra kötelez bennünket, hogy minden oktatási formához és minden tantárgyhoz biztosítson az állam egy-egy tankönyvet, és ebben állapodott meg az OKB is. Kérdés, hogy érdemes-e több millióért most szétválasztani ezeket, amikor van, és esetleg jobban bevált olyan mű, amelyet az iskolák használnak.

Köszönöm.

ELNÖK: Igen, tessék!

SIMON ISTVÁNNÉ: Rövid kiegészítést szeretnék tenni az elhangzottakhoz. Hogy automatikus meghosszabbításra kerülhet majd sor az új fejlesztésű tankönyveknél bizonyos időközönként, annak az az oka, hogy eredetileg úgy kezdeményeztük, hogy lehessen tíz évig használni az új fejlesztésű tankönyvet, és ne kelljen bizonyos időközönként, ötévenként szakértői díjat fizetni – ezt mindig a minisztérium fizeti –, utána engedélyeztetési költséget és így tovább. Ebből a kezdeményezésből született meg ez a kompromisszum, hogy az OKB javaslatára az adott szakreferens véleménye alapján ezeket a tankönyveket lehessen meghosszabbítani szakértői díjak és eljárási költségek nélkül. Én azt gondolnám, Anna, ha te is egyetértesz ezzel, hogy ennek a menetét, algoritmusát a főosztály ki fogja dolgozni, a kiadókkal megbeszéli, és akkor ezt konkrétan tárjuk majd az OKB elé, hogy mi legyen ennek a menete. Mert azt gondolom, hogy a minisztériumot érintően kell ennek történnie, ez egy rendszer, erről tudni kell, és a tankönyvellátás felelőssége mindig ott van a minisztériumnál. Tehát ki fogjuk dolgozni ennek a pontos algoritmusát, és ebben meg fogunk állapodni, ha ezzel önök is egyetértenek.

Amiért én most itt szorgalmaztam és kértem, hogy kerüljön napirendre ez a kérdés, ez az, hogy jogszabály kötelez bennünket arra, hogy a munkatankönyveket válasszuk szét – részleteiben nem szeretnék ebbe belemenni, hiszen az OKB egyetértésével készült ez a jogszabály –, ugyanis a tankönyvek tartós használatba kerülnek, a munkafüzeteket pedig egy évig használják a gyerekek. Tehát nincs annak semmi értelme, hogy gyönyörűen illusztrált tankönyveket évenként kivonjanak a forgalomból, és utána nagyon drága pénzért ezt újra elő kelljen állítani. Ezért van szükség erre az átdolgozásra.

Az átdolgozást, szétválasztást, túl ennek költségvonzatain, közbeszerzési eljárásnak kell majd alávetni, mert itt ugyanarról lesz majd szó, mint a fordításoknál, hogy a kiadóknak meg kell állapodni a szerzővel arról, hogy ezt szét kell választani, és előre tíz évre az engedélyét kell ahhoz kérni, hogy ez ilyen formában megjelenhessen. *(Csillag Márta megérkezik az ülésre.)* Köszönjük szépen, főosztályvezető asszony megmentett bennünket. *(Derűltség.)*

Ez tehát költséges is, és nagyon bonyolult az eljárás. Indokolt tehát csak azoknál a munkatankönyveknél ebben eljárni, amelyekre valóban szüksége van a területnek. Mi nem fogjuk eldönteni. A kimutatás tartalmaz bizonyos párhuzamosságokat. Azt kérnénk az adott nyelvterületeket referáló kollégáktól, hogy az országos önkormányzattal és a saját szakterületükkel a következő OKB-ülésre tegyenek javaslatot. Ez német nyelvterületen, szlovák nyelvterületen fordul elő, úgy látom, máshol nem; itt tehát a párhuzamosságokról van szó. Ahol csak egy van, ott természetesen meg kell tenni a szétválasztást; ahol párhuzamosságok vannak, azt kérjük szépen áttekinteni.

A magam részéről ennyit szerettem volna hozzátenni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Jó, köszönjük szépen, ezt meg tesszük. Még ehhez a napirendi ponthoz, tessék, Zsuzsa!

MEDVEGY PÁLNÉ: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Jó napot kívánok, elnézést kérek, hogy késtem, de két és fél órán át a prérin állt a vonat.

Megköszönöm főosztályvezető asszonynak ezt a kiegészítést, mert amikor beléptem, úgy vettem én a főtanácsos asszonytól, hogy a tankönyvkiadók, a referens és az OKB. *(Simon Istvánné: Nem.)* Én mindenképpen úgy tenném hivatalossá, és személy szerint én ragaszkodom is hozzá, hogy tankönyvkiadó– minisztérium, minisztérium–országos kisebbségi önkormányzatok, természetesen az adott referensek bevonásával.

Egyébként tartom továbbra is a véleményemet a nemzetiségi tankönyvek kiadásával kapcsolatosan, hogy én agyrémnek tartom azt, amivel a tankönyvjegyzéken találkozunk, hogy egy-egy könyv 19-20 ezer forint/darab. Én ezt soha nem fogom tudni megérteni.

Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Ibolya?

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Elnézést kérek, de ugyanerre az eljárásrendre szerettem volna utalni a meghosszabbítások kapcsán. Mert a referens bárhol is kapna véleményt, szerintem szakértői vélemények nélkül a referens ne döntsön. Én ugyanis személy szerint nem szeretnék dönteni egyetlen tankönyvnek a meghosszabbításában sem egyedül. Úgyhogy az eljárásrendbe szíveskedjenek valahova beépíteni a szakértőket; ez az egyik.

A másik, hogy az Oktatási Hivatal ebből kimarad, jól értem? *(Kerner Anna: Nem.)* Jó, mert nem volt szó róla.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Ígéretet kaptunk, hogy ennek az algoritmusát kidolgozza a főosztály.

SIMON ISTVÁNNÉ: Kidolgozzuk és megbeszéljük, erre tettem ígéretet, tisztelettel.

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Akkor jó.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e még ehhez a napirendi ponthoz hozzászólás? *(Nincs.)* Akkor ezt lezárhatjuk.

Tisztelettel köszöntöm Csillag Márta főosztályvezető asszonyt. Az „Új tudás” program napirendi pontjával kezdenénk, ezt követi majd a közoktatási törvény módosításáról szóló tájékoztató; mindkettőnek az előadója főosztályvezető asszony lesz. Az ehhez kapcsolódó anyagot megkaptuk.

Átadom a szót főosztályvezető asszonynak.

CSILLAG MÁRTA: Jó napot kívánok, nagy szeretettel üdvözlöm önöket. Úgy látom, kollégám közben még kiosztott egy segédanyagot önöknek. Csillag Márta vagyok, a Közoktatási Főosztály vezetője, és azt a felkérést kaptam, hogy röviden mutassam be önöknek az „Új iskola, új tudás” programot.

Ha megengedik, néhány szót szeretnék mondani az előzményekről. Tavaly tavasszal a miniszterelnök úr megbízásából megkezdte munkáját az oktatási kerekasztal. Az oktatás kerekasztal a javaslatait két csomagban készítette el és adta át a magyar kormány miniszterelnökének és az oktatási miniszternek. Ezzel párhuzamosan folytak a minisztériumban és a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségben az Új Magyarország Fejlesztési Terv előkészületei. Azt a programcsomagot, amelyet önök rövidítve megismerhettek, amelyet

ki tudott küldeni a szakterület, ennek a két munkának az eredményeképpen állítottuk össze. Szeretném fölhívni a figyelmüket, hogy az „Új tudás, új iskola” programban nem szerepel minden, ami az Új Magyarország Fejlesztési Tervben szerepel, és nem szerepel minden, ami a szabályozásban szerepelni fog. Itt kiemelten azokat az intézkedéseket gyűjtötte össze a kormány egy csomagban, amelyek elsősorban az iskolai teljesítményt, az esélyegyenlőség javítását, a közkultúra és a közoktatás kapcsolatát támogatják. Ez tehát egy kiemelt, összeszedett programcsomag, amelynek elemei elsősorban költségvetési, másodsorban pedig európai uniós forrásokat igényelnek.

Szeretném elmondani, amit miniszter úr, aki immáron másfél hónapja az ország különböző pontjain ismerteti ezt a programot, szintén el szokott mondani, hogy a program minden eleme mögött pénzügyminisztériumi garancia, illetve a másik oldalról kormánygarancia áll, hiszen a fejlesztési források fölött a kormány rendelkezik. Ez a program tehát, amelyet most a regionális konferenciákon, találkozásokon több száz, több ezer pedagógussal vitattunk már meg, e mögé tehát költségvetési forrásokat és európai uniós forrásokat vonultat fel a kormány. Lassan, április végével lezárulnak ezek a konzultációk. Ennek a konzultációnak a része az OKB mint testület, és minden olyan testület természetesen, amely velünk együtt dolgozik a jogszabályok előkészítésén is.

A konzultációt követően, hiszen miniszterelnöki megbízottja van a konzultációknak, Tóth Tiborné képviselő asszony a miniszterelnöki megbízott, az a feladata, hogy minden beérkezett javaslatot és észrevételt – és ezek vannak szép számmal, a minisztérium is gyűjti ezeket, és természetesen az önök véleményét is feldolgozzuk –, ezeket tárja a minisztérium elé, a kormány elé, és a beérkezett vélemények és javaslatok alapján kerülhet sor azokra a döntésekre, amelyeket a kormánynak szükséges meghoznia. Ezért tehát az önök véleménye nem egy utólagos vélemény, hanem bekerül egy véleményezési rendszerbe. Lehet látni, melyek azok a pontok ebben a programban, amelyek nagyon nagy támogatottságúak már most is; én magam is nagyon sok fórumon részt vettem, és lehet látni, mik azok, amelyek további kérdéseket vetnek föl a pedagóguskollégákban, amelyekben változtatásokat javasolnak. Szívesen jelezem ezt önöknek.

Az „Új tudás, új iskola” program öt alappillérből áll. Az első alappillér lényegében nem más, mint a kora kisgyermekkorai fejlesztés megerősítése. Azért nem használom azt a szót, amelyet használnak többen, hogy korai fejlesztés, mert mindannyian tudjuk, pedagógusok vagyunk, hogy a korai fejlesztés egy szakkifejezés, és a 0-3 éves korú kisgyermek specális fejlesztését takarja. A kora kisgyermekkorai fejlesztés pedig a programnak azon pontja, amely elsősorban a kisgyermek minél előbbi iskolába juttatását célozza. Nem kell önöknek mondani, hiszen sokan olvashatták, és gondolom, az oktatási kerekasztal honlapja hozzáférhető és nyilvános, ezeket a tanulmányokat megismerhetik, hogy azokat a specális hátrányokat, amelyeket a gyerekek 0-3 éves korban összegyűjtenek, például a szókincsük lemaradása miatt, azzal tudjuk kompenzálni, segíteni, ha mielőbb intézménybe juttatjuk ezeket a hátrányos helyzetű kisgyerekeket, de nemcsak a hátrányos helyzetűeket. Ennek érdekében gondolta végig a kormányzat, hogy milyen lépésekre van szükség. Ezek a lépések nemcsak az oktatási tárca hatáskörébe tartozó lépések, hiszen ha önök megnézik, a védőnői rendszer fejlesztése klasszikusan egy másik tárcának a feladatkörébe tartozik, ezek tehát tárcaközi intézkedések. A védőnői rendszer továbbfejlesztését költségvetési forrásból kívánja a kormány megoldani, annak érdekében, hogy azokon a településeken, ahol nehezebben található meg ez a szolgáltatás vagy nem található meg, és gondolom, nem kell hangsúlyoznom, az 1500 fő alatti, hátrányos helyzetű településeken mennyire fontos, hogy ott legyenek a védőnők, és ez egészüljön ki az európai uniós fejlesztési programokkal. Többek között gyűjtsék ezeknek a gyerekeknek a fejlettségéről szóló adatokat, és ezeket használják fel később az intézményekben a gyerekek oktatása, nevelése során.

Azt javasolja még ez a program, hogy a családi napközis intézményét is, ahol lehet és szükséges, szorgalmazza a kormányzat. Nem vitatom, hogy vannak olyan szakmai szervezetek, például az Óvodapedagógusok Egyesülete, amelyek ezzel nem értenek egyet, mert azt mondják, hogy ahol intézményesített óvoda található, ott ezt a formát nem kell szorgalmazni, azonban tipikusan most sem ezeken a területeken működnek ezek az intézmények.

A következő ilyen elem, hogy megvizsgáljuk a bölcsőde- és óvodahálózat bővítésének és az egységes óvoda-bölcsőde kialakításának lehetőségeit. Mindenekelőtt meg kell említeni, hogy nem ugyanazok a szabályok vonatkoznak a két intézménytípusra, de többcélú intézményként működtethető együtt úgy, hogy az egyik intézményegység egy óvoda, a másik pedig egy bölcsőde. Az a javaslat, amelyet az oktatási miniszter tesz, egy csoporton belüli integrációt jelent, tehát azt jelenti, hogy van egy ilyen intézménytípus, hogy egységes óvoda-bölcsőde, amely a kétéves korú gyermekek ellátásával foglalkozik. A minisztériumunk javaslata szerint nem volna szerencsés, ha ez alapvetően kiváltaná az óvodáztatást, ezért azt javasoljuk, hogy olyan településeken lehessen ezt az intézményt, illetve ezt a csoportot megvalósítani, amelyek 1500 fő alatti települések, és bizonyítható, hogy sem az óvoda, sem a bölcsőde önálló megszervezésére nincs mód, és talán nem is lenne költséghatékony, mondjuk, két-három gyerekkel. Tehát olyan kevés mindkét korosztályban megszületett gyereklétszám, hogy egy egységes óvoda-bölcsődében való ellátással oldható meg ezeknek a gyerekeknek az ellátása. Ez tehát egy speciális intézménytípus lenne, speciális helyzetekre természetesen.

És természetesen nagy hangsúlyt kívánunk helyezni az óvodai ellátásban részt vevő, illetve részt nem vevő, halmozottan hátrányos helyzetű gyermekek óvodai megjelenésére is. Ennek az egyik módja egy óvodáztatási támogatás beépítése a szabályozásba, ami jelenti az oktatási és a gyermekvédelmi jogszabályoknak ez irányú megváltoztatását. Ennek kapcsán több szakmai szervezet felhívta a figyelmünket arra a veszélyre, hogy ennek csak akkor van értelme – bár támogatják, különösen az óvónők, az óvodai szakmai szervezetek –, ha azt is garantálja ez az ellátási forma, hiszen ez egy szociális ellátási forma, hogy hozzáköti a szabályozás az óvodai jelenléthez, tehát nem a beíratáshoz, hanem az óvodába járatáshoz. Ez teljesen ésszerű javaslat, és természetesen ésszerű is elfogadnunk.

A második pillér – és igyekszem az idejüket nem hosszan rabolni ezzel, hogy kicsit a törvényt módosításról is tudjunk beszélni – az esélyegyenlőség címet viseli, és elsősorban az a célja, hogy az iskolarendszerünk ne növelje a társadalmi különbségeket, hanem adjon esélyt a felemelkedéshez azoknak a társadalmi rétegeknek, akik nem ezzel az eséllyel születnek. Ezért azokat az intézkedéseket és fejlesztéseket gyűjtöttük itt össze, amelyeket magunk szeretnénk megtenni az esélyegyenlőség biztosítása érdekében. Itt elsősorban szabályozási feladataink, további szabályozási feladataink vannak, és természetesen úgy gondoljuk, hogy foglalkoztatási feladataink is vannak, a pedagóguskollégák aktívabb és segítő bevonása ezeknek a feladatoknak az ellátásába, a civilek mozgatása ezeknek az integrációs programoknak a végrehajtásában. Ennek érdekében képzésekre elég komoly forrásokkal rendelkezünk az Új Magyarország Fejlesztési Tervben az elkövetkezendő két esztendőben, és el is indult már az egyik esélyegyenlőségi program az Új Magyarország Fejlesztési Tervben.

Az esélyegyenlőségi tervekről, ha megengednek néhány szót; ezt azért is vetítem előre, mert a törvényjavaslatban találkozhatunk majd vele. Ha önök intézményfenntartók vagy intézményvezetők vagy intézményben dolgozó kollégák, akkor tapasztalhatták, hogy az esélyegyenlőségi terv, a fenntartó intézkedési terve, a kistérségi intézkedési tervek összhangja nem volt világosan megteremtve a jogi szabályozás oldaláról, és mivel minden európai uniós forrás elérése a közoktatásban csak az esélyegyenlőségi terv megléte esetén lehetséges, ezért ezt harmonizáltuk a közoktatási törvény javasolt módosításában, hogy beillesztjük ebbe a rendszerbe, hogy világossá váljék, hol van a helye. Pedagóguskollégák bevonásáról az ötödik pillérnél szívesen beszélek, hogy mit értünk alatta anyagi értelemben, de szakmai tekintetben

itt szeretném elmondani, hogy elsősorban segítő-támogató pedagógiai szakmai szolgáltatásokat és képzéseket kell kapnia a magyar pedagógusnak ahhoz, hogy ezeket az esélyegyenlőségi és integrációs programokat sikerrel meg tudja oldani a nevelőtestület majd az osztályteremben. Magunk is jól tudjuk, hogy erre nagy hangsúlyt kell helyezni.

A harmadik pillér egy látszólag két, egymástól elég távoli dologról szól: a tehetséggondozásról és a kollégiumokról, bár ezt talán azért túlzás lenne állítanom, merthogy úgy gondoljuk, a kollégium egy olyan intézménytípus, amely alkalmas mind a tehetséggondozás, mind pedig a felzárkóztatás feladatainak ellátására. A kollégiumok fejlesztését szeretnénk az elkövetkezendő években előtérbe helyezni a közoktatásban. Úgy gondoljuk, a kollégium az az intézmény, amely nagyon sokat tud tenni annak érdekében, hogy a vidéki, elsősorban elmaradott településeken élő gyerekek színvonalas oktatási szolgáltatásokhoz jussanak. Ezért két területen fognánk hozzá a kollégiumok támogatásához. Egyrészt elindítanánk egy szakmai megújítási feladatot. Át kell nézni – Anna biztosan tud nekem segíteni – egy tizenvalahány éve elfogadott kollégiumi alapprogramot is ennek érdekében. Ezt át kell tekinteni, az idő eljárt e fölött a program fölött is, nagyon sok a társadalmi változás, nagyon sok a fenntartói változás, és végig kell gondolni, hogy milyen módon működtethető. A másik pedig az infrastruktúra. Vidéken nagyon sok helyen a kollégiumok rettentően rossz infrastrukturális állapotban vannak. Abszurd helyzetben rosszabb körülmények közé kerülhetnek a gyerekek, mint a saját családjukban, ahonnan jönnek. Ezért erre a kollégiumfejlesztésre a miniszter úr elképzelései szerint egy PPP programot szükséges indítani. Azonkívül a kollégiumok eszközfejlesztésére komolyabb, összesen 5 milliárdos forrást kívánunk bevonni az elkövetkező években, az első 1,1 milliárdot egyébként már tavaly, illetve most kiírtuk pályázatra kollégiumi eszközfejlesztésre, ezeket a pályázatokat fogjuk a továbbiakban is folytatni.

A tehetséggondozásról ha megengednek néhány gondolatot. Egyrészt van egy Magyar Génom program az Új Magyarország Fejlesztési Tervben; a program részletesen elolvasható, egy tehetségálózat kialakítását tűzi ki célul. Ezen túl nagyon fontosnak tartjuk, hogy az Arany János program, amely legalábbis első elemét tekintve már tíz éve indult, kiterjeszhető legyen a középiskolán túlra is, mert az a tapasztalatunk, hogy az Arany János-os gyerekek felsőoktatási továbbhaladását segítenünk kellene. Készülünk egyébként arra, hogy az Arany János program eredményeiről, illetve az elmúlt majdnem egy évtizedről készítsünk egy átfogó elemzést, amely tartalmaz pályakövetést is a gyerekek esetében, tehát hogy hova jutottak, mi történt velük az életükben, merthogy eltelt annyi idő, hogy ezek a gyerekek már a munkaerőpiacon, a felsőoktatásban vannak. Ezt szeretnénk majd a későbbiekben nyilvánosságra is hozni. És természetesen azt szeretnénk, ha lenne egy tehetség alap Magyarországon, erre országgyűlési kezdeményezés indult. Kormos Dénes képviselő úr az Országgyűlés határozatát készíti elő éppen ezekben a napokban, hogy egy magyar tehetség alapot hozzanak létre. Rengeteg tehetséggondozó program van az országban, rengeteg civil kezdeményezés is van, amelyekről tudunk. Hogy csak a legfontosabbakat mondjam, rengeteg magyar cég, például gyógyszergyárak, informatikai vállalkozások támogatnak most versenyeket, országos nagy versenyeket, OKTV-t, külön versenyeket hirdetnek, mert fontosnak tartják például a gyógyszeripari cégek, hogy elsősorban kémiából tovább tudjanak tanulni a tehetséges gyerekek ösztöndíjakkal. Ezeket a kezdeményezéseket és az állami forrásokat egy olyan alapba javasolt összerakni, amely például a későbbiekben adókedvezménnyel tudja segíteni, tehát az állam meg tudja könnyíteni ezeknek a pénzeknek a gyerekekhez való eljutását, hogy ne ilyen integrálatlanul, hanem átgondoltan, hatékonyabban tudjuk támogatni a magyar tehetségeket. Ehhez készül egy kormányhatározat, amely ezt az alapot remélhetően létrehozza az elkövetkező időben, amennyiben mindenki támogatását elnyeri.

A negyedik pillér az oktatás tartalmi fejlesztése, ez elsősorban azt jelenti, hogy tananyagok, tankönyvek fejlesztését tartalmazza. Tudom, hogy önök is tárgyalták most ezt az egyik napirendi pontként, hiszen érintett a nemzetiségi terület, és van erről egy európai uniós programunk is a nemzetiségi tankönyvek fejlesztésére. Erről a lehető legtöbbet lehet manapság hallani, és ezzel nem is nagyon kívánom önöket feltartani. Elég sok milliárd forintunk van arra, hogy azokat a létező tananyagokat, illetve a nálunk nem létező, de külföldön például természettudományos területen létező tananyagokat, amelyek nagyon könnyen adaptálhatók a magyar NAT-ra, elhozzuk, megpályáztassuk, és ezek megjelenjenek a magyar iskolában. Erre pályázatokat kívánunk kiírni az elkövetkezendő időben, tehát magára a tananyagfejlesztésre nem központi intézményt szeretnénk működtetni, mint az NFT I. esetében ez történt, hanem egy központi követelményrendszer alapján kinyitnánk a tananyagfejlesztést azok előtt a szakmai műhelyek előtt, azok előtt az intézmények előtt és természetesen azok előtt a tankönyvkiadók előtt is, amelyek képesek arra, hogy azok szerint a követelmények szerint, amit mi elvárunk, tananyagot fejlesszenek az elkövetkezendő időben. Priorizálnánk a nyelv és a nyelvtanítás helyzetét, a science-, tehát a természettudományos oktatást minden körülmények között, az integrált természettudományos oktatást, és természetesen az informáciotechnológiát az oktatásban, ami a digitális tananyagok használatát, annak bevezetését, a pedagógus megtanítását is jelenti egészen konkrétan ezekben a programokban. Egyre több fiatal kollégánk kerül ki felsőoktatási intézményből úgy, hogy nem probléma neki technikai értelemben az infokommunikációs technológia használata, ellenben, mivel általában pályakezdő vagy tíz éven belüli, nagyon nagy igénye van arra a felmérések alapján, hogy segítsünk eligazodni, hogyan tudja beilleszteni adott esetben azt a digitális modul tartalmát a saját órájába. Úgyhogy itt már egészen a szakórákig szeretnénk eljutni, nem a gépek bekapcsolásáig. És természetesen örömmel várunk minden olyan kollégát, aki ezt szívesen megtanulja az elkövetkezendő években.

Néhány mondatot engedjenek meg az ötödik pillérről, amely talán a legnagyobb vitákat is, de a legnagyobb érdeklődést is kiváltja a konferenciákon. Egyrészt azt kellett végiggondolnunk, hogy hogyan tudjuk egyrészt a pedagóguspályát vonzóvá tenni a tehetséges fiatalok előtt, másrészt a pályán levő, kiváló minőségű munkát végző kollégáinkat elismerni jobban, mint ahogy ezt a bértábla tudja tenni ebben a pillanatban. Harmadrészt, hogy aki többet, máshogyan, nehezebb körülmények között dolgozik, azt pedig valamilyen módon szintén kiemelni a többi közül. A negyedik gondolatunk pedig az volt, hogy a mai napság – és erre végül is adataink is vannak szép számmal – egy vezetői pályázatra 1,2 pályázó jut a magyar közoktatásban: hogyan lehet anyagilag is vonzóvá tenni azt a nehéz munkát, amit mi most a közoktatásban intézményvezetőnek nevezünk? Hiszen úgy gondoljuk, hogy borzasztóan nagy szakmai, pénzügyi, tehát gazdasági és erkölcsi felelőssége is van egy intézményvezetőnek az intézményben. Ezért a pedagóguspálya vonzóbbá tétele az ötödik pillérben lényegében öt intézkedést takar.

Az első intézkedés: felvetettük egy pályakezdő-bérpótlék bevezetésének a gondolatát. A legtöbb vitát kiváltó dologról van szó természetesen, hiszen ez azt jelenti adott esetben, hogy ez a pályakezdő tanár, ha főiskolát végzett, akkor 20 – ez volt a javaslat –, ha egyetemet végzett, akkor 40 ezer forinttal magasabban induljon, mint a bértábla szerinti bére lenne. Tehát egy szorzóval emelné meg a rendszer ezeknek a pályakezdő kollégáknak a bérét; ez a szorzó folyamatosan fogyna, és egy idő múlva utolérné a bértáblát. Ez technikai kérdés, ami azt jelenti, hogy egy darab ideig senkinél nem keresne többet természetesen a pályakezdő az intézményben, de azonos szinten kereshetne adott esetben, mint a már öt éve ott lévők. Ez elég komoly feszültségek forrása a közoktatási intézményekben, a visszajelzésekből ezt tapasztaljuk. Tóth Tiborné országgyűlési képviselő asszony éppen a napokban gyűjtötte össze külön ezzel a témával kapcsolatban az összes véleményt, és elemzi őket a napokban. Azt gondolom, ezeknek a véleményeknek az összegyűjtését követően a kormány, illetve a

miniszter úr dönteni fognak abban, hogy ebben a formában vagy milyen formában próbálják elérni azt a célt, amivel egyébként mindenki egyetért ugyanakkor, hogy nagyon fontos lenne, hogy a pedagógusképzésből kilépő hallgatók előtt kicsit vonzóbb pálya, kicsit vonzóbb fizetés álljon, mint ha elmennek, mondjuk, egy nem is egészen értelmiségi pályára a diplomájuk megszerzése után.

Úgyhogy úgy tűnik, lenne egy cél, amit természetesen többfajta eszközzel el lehet érni. Az egyik eszköz a pályakezdő-bérpótlék; ez volt az előzetes javaslat. Meglátjuk, hogy módosul-e ez a viták folyamán.

A másik javaslat a halmozottan hátrányos helyzetű diákokkal foglalkozó pedagógusok bérpótléka. Ez egy régi gondolat, amelyet szeretne a tárca megvalósítani. Természetesen itt is, mint mindenhol, a részletekben bújik meg az ördög, hiszen ezzel ebben a szakmában szinte mindenki egyetértett, hogy valamilyen módon azokat az embereket, akik nehezebb munkát végeznek, ismerjük el. Az a kérdés, hogy milyen módon választódnak ki ezek az emberek, és természetesen az a kérdés, hogy mennyi gyereket kell ellátni. Mert ahogy én itt olvasgatom – márpedig mindennap olvasgatom az ezzel kapcsolatos véleményeket –, a részletkérdésekre kíváncsi a szakma, hogy ki tudjuk-e úgy dolgozni ezt a konstrukciót, mert például egyszerű lenne, ha azt mondaná a tárca, hogy csak a hátrányos helyzetű települések jegyzékén levő településeken dolgozó pedagógusoknak adható, mert akkor ez például egy kiválasztási elv. De az eredeti cél nem ez lett volna, és nem is efelé folynak az előkészítő munkálatok. Hiszen nagyon nehéz azt megmondani, hogy egy budapesti peremkerületi iskola, ahova halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek járnak, vagy egy miskolci iskola jobb helyzetben lenne, mint egy kistéleplési ilyen tekintetben, úgyhogy egészen más irányban folynak az előkészületek.

Gondolom, az intézményvezetői pótlék differenciált emelését nem kell különösebben indokolnom önöknek. Itt intézménynagyságtól függő javaslatot szeretnénk tenni. És ha odaérünk a törvényhez, akkor már most föl hívom a figyelmüket, hogy abban is van egy javaslatunk, amely szorosan nem függ össze ezzel a dologgal, de mégis az intézményvezetőt érinti, hiszen javaslatot tesz a tárca arra, hogy az összetett intézmények, többcélú intézmények esetében lehessen egy új munkakör, amelyet úgy hívnak, hogy főigazgató. Sok változás van a közoktatásban, elég nagy intézményeket hoznak létre most a fenntartók. Ezzel kapcsolatban legyen lehetőség arra, hogy egy vezető kolléga kötelező óra nélkül tudjon vezetni. Én láttam most éppen akkora közoktatási intézményt, amely 17 település összes általános iskolájából és óvodájából áll, de persze ez egy szélsőséges példa. De említhetném annak a megyei jogú városnak az ügyét, ahol egy iskolaigazgató 18 volt általános iskolát igazgat. Tehát hogy ezekre a helyzetekre is találjunk szervezetenként is megoldást, ezért itt ezt a javaslatot tesszük.

A minőségi bérpótlék emelése a következő javaslat ebben az ötödik pillérben. Ugye, most is van, létezik a minőségi bérpótlék intézménye a közoktatásban, 5400 forint körüli összeggel, amelyet bizonyos esetekben kötelezően, bizonyos esetekben pedig az intézményvezető döntése alapján, határozott időre megkaphat egy intézmény pedagógusa. Itt nem erről van szó. A mi javaslataink szerint a költségvetési törvény 5. számú mellékletében most található egy forrást 1,1 milliárd forinttal, amelyet úgy hív a költségvetési törvény, hogy teljesítménymotivációs alap, és arra szolgál, hogy azokban az intézményekben, amelyek jól, szakszerűen működtetik a teljesítményértékelési rendszerüket, annak a pedagóguskollégának, aki abban kiválóan mutatkozik, jelentősebb összeggel el tudja ismerni az intézményvezető a munkáját egyszeri összeggel. Mi javaslatot tettünk ennek a minőségi bérpótléknak a jelentősebb megemelésére, mert úgy gondoljuk, hogy minden nevelőtestületben van legalább 15-20 százaléknyi kiemelkedően dolgozó kolléga a tapasztalataink szerint, és úgy gondoljuk, őket kellene valahogy elérnie ennek a forrásnak.

És van két apróbb intézkedés, aminek azért nem szeretném a jelentőségét kétségbe vonni. Az egyik a kutatótanári ösztöndíj, amely azért lenne nagyon fontos, mert a

közoktatásban nem tudjuk elismerni azokat a mindennapi gyakorlatban dolgozó kollégáinkat, akik érdemi kutatásokkal foglalkoznak, ebben a pillanatban semmilyen eszközünk nincs arra, hogy megkönnyítsük ezt, és hogy az iskola világából jöjjenek ezek az emberek. Ugye, csak azok a közoktatási kutatások ismertek, amelyeket független kutatók végeznek, és gyakorlatorientált kutatások nincsenek, nem nagyon találhatók. Úgy gondoljuk, hogy ezt el kellene most már érjünk valahogyan, ennek egyik módszere pedig az ösztöndíj, amivel ezt el lehet érni, hogy azokat a kollégákat, akik tényleg érdemben foglalkoznak egy-egy társadalmilag nagyon fontos, szakmailag nagyon fontos területtel, ki tudjuk emelni a mindennapi munkájukból, megélhetésüket biztosítva. Évi 10 milliós összeg az eredeti tervünk, többen javaslatot tettek rá, hogy ezt nyugodtan csökkenthetjük, és több embert is beengedhetünk, ha a keretösszeget nem is változtatjuk meg. Miniszter úr éppen említette, hogy mérlegeli is ezt a lehetőséget. De itt két dolgot kell kiváltani: nemcsak az embert a munkából, hanem helyettesíteni is kell őt az adott intézményben, úgyhogy ez egy drága mulatság mindenképpen. De megéri vélhetően minden évben 10-15 embert segíteni, hogy elvégezze a kutatásait.

A másik pedig egy díj, amely most már miniszteri rendelettel vélhetően a napokban meg fog jelenni: az esélyegyenlőséget támogató, és nemcsak a halmozottan hátrányos helyzetű, hanem sni esetben is azért sokat tevő pedagógusoknak a miniszteri elismerésére az esélyegyenlőségért Teleki Blanka-díj lesz a Teleki Blanka-évforduló tiszteletére, és pedagógusnapra szeretné a miniszter úr átnyújtani. Úgyhogy ha önök tudnak nekünk abban segíteni, meg fog jelenni nemsokára a felhívás, lehet küldeni azokat a kollégákat, akikről úgy látják, hogy a területükön, a közelükben, az életükben sokat tudnak tenni és tesznek évek óta ezekért a gyerekekért, hogy el tudjuk őket ismerni, és várjuk is ezeket a felterjesztéseket.

Röviden az „Új tudás” programról ennyit szerettem volna elmondani. Gondolom, elnök úr elmondja, mi a módja ebben a bizottságban, hogy önök kérdeznek, véleményt mondanak...

ELNÖK: Igen, kérdések lennének először, és utána esetleg vélemények. Főosztályvezető asszonyhoz van-e kérdés a kiosztott anyag és az elmondottak alapján? Tessék, Lásztity Jovánka!

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Jó volt végighallgatni, és biztos, hogy nem először tetszett elmondani, mert látszott, hogy nagyon egymásra épülő, következetes előadás volt. Én viszont itt sehol nem látom beiktatva a nemzetiségi oktatás problémáit, illetve annak támogatását, esetleg annak hangsúlyos megjelenítését. Kezdve attól, hogy itt szerepel, mondjuk, a korszerű közművelődési közösségiház-hálózat az 5 ezer főnél kevesebb lakosú településeknél, és amennyire én tudom, a magyarországi kisebbségek többsége ilyen településeken él, ahol a közintézményeknek egy ilyen más, a közoktatás mellett egyfajta közösségmegtartó, a kisebbségi közösséget felépítő szerepe van.

Másrészt szerepel az anyagban, hogy „fontos célunk a népi kultúra...”, ide talán be lehetett volna iktatni, hogy nemcsak népi, hanem esetleg nemzetiségi kultúra. Úgy gondolom, valahol mindenféleképpen helyet kellene találni az anyagban ennek, mert mi is óriási gondokkal szembesülünk. Nincs itt Agatics Zorica, ő tudná ezt tovább prezentálni, mert a fityeházi horvát általános iskola igazgatója mindig nagyon harcos, gyerekre, típusra kiszámolja, hogy mi mennyi és mennyire nehéz. Szerintem itt lehetne ezt esetleg beiktatni a programba.

A mérés-értékelés, minőségfejlesztésnél van egy olyan tétel, hogy „biztosítjuk a 6., 8. és 10. évfolyamon elvégzett teljes körű mérések, feldolgozások feltételeit”. Az oktatási bizottságunk velem azt íratta fel ennek kapcsán, hogy mérés, anyanyelv és matematika. Egy nekünk egy vesszőparipánk, hogy a tannyelvű nemzetiségi iskolákban lehet, hogy lehetőséget

kellene biztosítani, hogy ez a nemzetiség anyanyelvén folyjon. És itt van egy meghatározás, amelyet nem feltétlenül értettem, hogy „személyre szóló összekapcsolásának jogi lehetőségei”. Ha egy picit meg lehetne világitani, mire tetszik itt ez alatt gondolni...

CSILLAG MÁRTA: Engedje meg, hogy elmondjam, én úgy tudom, a mérés rendben van nemzetiségi nyelven, talán már tavaly óta mehet ez így.

SIMON ISTVÁNNÉ: Így van, anyanyelv és irodalom...

CSILLAG MÁRTA: Azzal együtt egyébként, hogy a mérés-fejlesztés jelenti az elkövetkező években – ez egy három évre szóló központi program az Új Magyarország Fejlesztési Tervben egy nyolcéves időszakra – a mérési területeknek a bővítését is. Vagyis például a sajátos nevelési igényű gyerekek teljes egészében kimaradnak Magyarországon a mérésekből, ami nem nagyon vállalható tovább; illetve önkéntesen vesznek részt a mérésekben, de nem kötelezően ebben a pillanatban. De jelenti azt is, hogy természettudományos területen, neveltségi szint, szociális nevelés területén is mérőeszközöket fejleszteni kell, tehát differenciáltabb rendszerre van szükség ebben az esetben is. Én úgy emlékszem, de nem mernék erre most megesküdni, hogy a 3.1.8. központi programban új nemzetiségi nyelvű mérések fejlesztése is szerepel mint feladat.

Az összekapcsolhatóság azt jelenti, hogy a gyereket különböző életkorában méri a rendszer ebben a pillanatban, de hogy a gyerek fejlődéséről adatokat nyerjen a rendszer, ahhoz össze kell kapcsolni az első mérést a második méréssel, egészen praktikusan ennyit tudok mondani. Jelenleg pillanatfelvételt csinál a rendszer az eredményről, ráadásul nem is annyira a gyerekről, mint inkább az iskola teljesítményéről. Ami nem baj, de olyan mérési rendszer fejlesztését is célozzuk, ez a diagnosztikus mérés, amely a pedagógust segíti, és a gyerekről szól. Merthogy azt röviden hadd említsem meg, hogy a mérés nem egy mindenható eszköz. Mindenki azt gondolja, azért van annyira a szemléletünk fókuszában a mérés, mert azt gondoljuk, hogy így utol lehet érni a nem teljesítő iskolarendszert, és a bünei feltárhatók. Pedig nem így van, mert a mérésnek egyetlen értelme van, és ez az, hogy az eredményét mire használjuk föl. Amikor van egy mérési eredmény – és ezt nem magamtól tudom, hanem Báthory tanár úrtól –, akkor az annyit ér, amennyit hasznosítanak belőle azok, akiknek szól. Ezért vannak különböző mérések.

A diagnosztikus mérés az egyik legfontosabb méréstípus, mert az a pedagógust célozza, a pedagógusnak ad sok-sok információt a gyerekről, a gyerekek nemcsak a tudásáról, hanem a teljesítménye egyéb szegmenseiről is. És azért nagyon fontos, mert meg kell tanítanunk a kollégáinkat, hogy ezeket a mérési eredményeket tudják értelmezni, és utána visszavinni az osztályterembe, és ennek eredményeképpen fejlesztéseket elindítani és beavatkozni. Ez az értelme. Drága rendszer, de a diagnosztikus méréssel ez lenne a fő célunk 1-6 évfolyamon, és ennek a fejlesztése nagyon fontos feladat, amely előttünk áll. De nemcsak a mérés-fejlesztés, hanem a következő lépés is, a pedagógusképzés és a pedagógus segítése, hogy a mérési eredmények alapján beavatkozzon.

Egyébként ez most már folyik a magyar közoktatásban; mióta 2003 óta vannak mérések, egyre több nevelőtestület néz vele szembe, és tudjuk már, hogy az a problémájuk, hogy ha értik, hogy mi a probléma, például az, hogy kiderül, hogy valóban, abban az osztályban nem nagyon tudnak százalékot számolni a gyerekek, ennél a tanító néninél meg rendszeresen nem tudnak, mert már harmadik éve ez derül ki, akkor mi történik? Mert akkor történnie kellene valaminek, és az nem az, hogy elküldjük a tanító nénit, hanem az, hogy akkor fogja magát először a munkaközösség, és akkor megpróbálja belső képzéssel; ha nem megy, akkor segíteni kell a pedagógusnak külső képzésekkel, hogy megtanítsuk neki, hogyan

taníthatja meg a százalékszámítást úgy, hogy az használjon. Most nagyon lefordítottam, de erről van szó: vissza kell csatolni, ez a mérésnek az értelme.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Köszönöm szépen, így már tisztább.

Azzal teljes mértékben egyetértek, hogy a pedagógusok megbecsüléséről szóló pillérnél valamilyen cizelláltabb rendszert kellene kidolgozni. Mert én nem pedagógusként kezdtem, és nemcsak az a gond, hogy a kezdetén nem vonzott, de ezzel a rendszerrel, amely ugyan egy kezdeti magasabb fizetéssel indulna, de utána mintegy parkolópályára tenné a pályakezdőt, egy közép- vagy hosszú távú tervezés esetében nem jelentene olyan pluszjövedelmet, amellyel tényleg hosszú távon vonzóvá lehetne tenni ezt a pályát.

Úgy gondolom, bár ez nem tartozik szorosan a kisebbségi oktatáshoz, de talán más irányba kellene menni. Mert akárhogy is, de ez óriási feszültségeket fog okozni, viszont hosszú távon, de középtávon is ugyanolyan jövedelemhez fog jutni az, aki a pedagóguspálya mellett dönt, mert végül is itt van az infláció mértéke, és mi lesz a 120 pontok teljesítésével; ezek mind olyan tételek, amelyeket akkor elvileg nem kellene érvényesíteni ezekkel a pályakezdőkkel szemben, akik magasabb kezdő fizetéssel indultak. És ezek a kezdő pedagógusok rá vannak utalva az idősebb kollégákra bizonyos szempontból. Biztos vagyok benne, hogy ez óriási feszültségeket fog szülni, ha nem lesz meg a módja, hogy ez valahogy igazságosabb elosztás keretében történjen, az egész pedagógustársadalom számára, és ne csak a pályakezdők nehéz helyzetét vegyék figyelembe.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. További kérdések? Szvetla!

KJOSZEVA SZVETLA: Az egységes óvoda-bölcsődével kapcsolatban lenne egy kérdésem, amely 1500 fő alatti településekre vonatkozik. Azt szeretném megkérdezni, elképzelhető-e ez a kisebbségi, nemzetiségi intézményekre is. *(Csillag Márta: Igen.)* De nem csak ilyen kis településeken, hanem máshol is, mert vannak nagyobb települések is, ahol ugyanolyan kis létszámban élnek nemzetiségiek.

A másik pedig, ami szerintem mellette szólna, hogy nincs is ilyen fogalom, hogy nemzetiségi bölcsőde, viszont nagyon sok szülő két éves kortól már odavinné a gyereket. És ha egyszer elviszi magyar bölcsődébe, nem biztos, hogy visszahozza. Vagyis elképzelhető-e ilyen nemzetiségi óvoda esetében, nem csak a kistelepülésekre?

CSILLAG MÁRTA: A pillanatnyi javaslat értelmében nem, mert ez egyértelműen a kistelepülésekhez köti. Ennek pedig az az oka, mert azt szeretnénk, hogy az olyan településeken, ahol óvodát lehet szervezni meg bölcsődét lehet szervezni, ott szervezzenek óvodát meg bölcsődét, mert ott ez a helyes. Hanem ahol nem lehet szervezni, mert a gyerekek annyira kevesen vannak, hogy egyszerűen nem lehet fenntartani sem négy-öt-hat gyerekre, mondjuk, egy óvodai csoportot, de ugyanúgy van még tizenkét bölcsődés korú gyerek, akkor fönn lehet már tartani egy ilyen csoportot. Tehát ez egy nagyon speciális helyzet.

KJOSZEVA SZVETLA: Igen, de majdnem ilyen a kisebbségek helyzete is a gyerekek számát tekintve.

SIMON ISTVÁNNÉ: Igen, de ennek a háttérben itt azért szociális problémák húzódnak meg. *(Csillag Márta: Így van, hátrányos helyzetűek.)* Adott egy kistelepülés, már létszámarányánál fogva is, adott egy család, amelynek a jövedelme nem elégséges, adott egy dolgozni szándékozó szülő, aki azért nem tud munkába állni, mert még óvoda sincs, és a gyereket nem tudja óvodában sem elhelyezni. Ha tehát bölcsődével egybekötnék, akkor

lehetne egy olyan gyermeknevelő intézmény, ahol biztonságban tudná a gyerekeit, és ő munkát tudna vállalni. Tehát ez húzódik meg mögötte.

CSILLAG MÁRTA: Így van. És ezer olyan magyarországi település van, ahol nincs óvoda sem, és ez mind nagyon kicsi falu. És van olyan, 1002, ahol iskola sem, mert nem feltétlenül azonos, de sok esetben azonos településekről van szó. Ott a fiatal asszonyok, ha nincs közintézmény, akkor egyszerűen ki vannak zárva a munkavállalási lehetőségéből.

KJOSZEVA SZVETLA: Én ezt nem vitatom.

ELNÖK: Egyébként, amit Szvetla mondott, létezik ilyen nemzetiségi, például német nemzetiségi kistelepülési családi napközi, nagyon jól működik, és ahogy főosztályvezető asszony mondta, az óvónők nagyon támogatják, nagyon jók a tapasztalataik, és ezt hasznosítják a nemzetiségi oktatás számára is. Ez természetesen kistelepülésen létezik, Baranyában, ahonnan én jövök, és nagyon jól működik.

SIMON ISTVÁNNÉ: Ez érvényesülni fog minden településen, függetlenül attól, hogy nemzetiségi vagy nem. Tehát ahol a településen adott esetben nemzetiségi óvodai nevelés működhet, mert a szülők ezt ott igénylik, akkor ilyen típusú intézményben is fog érvényesülni a nemzetiségi nevelés, már ebben a formában.

ELNÖK: Tessék, Ewa!

DR. RÓNAYNÉ SLABA EWA: Ahogy ma hallottuk is és korábban olvastuk az anyagban, úgy gondolom, hogy ez a program annyira jó, hogy kívánni kellene, hogy minél előbb életbe lépjen, mert akkor könnyebb lesz a szülőknek, gyerekeknek és pedagógusoknak.

Nekem egy észrevételem van az ötödik pillérhez, hogy milyen módon lehetne még vonzóbbá tenni a tanári pályát. Gondolom, ezt nem mindig pénzzel lehet kifejezni. Van nekem egy példám mint lengyelnek. Lengyelországban a pedagógusok, nem akarom mondani, hogy veszélyeztetett csoporthoz tartoznak, de ebben a szakmában karkedvezményel mehetnek nyugdíjba. Lehetne arról vitatkozni, hogy milyen legyen ez a karkedvezmény, de azt hiszem, ez nagyon szimpatikus és nagyon jó dolog. Pláne, ha figyelembe vesszük azt a tendenciát, hogy a nyugdíjkorhatáron még emelni is akarnak. Nehéz elképzelni, hogy 65 éves testnevelő tanár, akár nő, akár férfi, ugráljon a gyerekekkel, 65 éves korában már annyira fáradt az ember, hogy nehéz lépést tartani a gyerekekkel. Éppen ezért Lengyelországban már évek óta létezik egy pedagógiai charta, amelyben le vannak írva jogok, köteleességek a tanárok számára, milyen módon lehet előreléptetni őket, és egyebek között az van, hogy jelenleg 50 éves korban, ha valaki elejétől kezdve pedagóguspályán dolgozott, nyugdíjba mehet. *(Derültség.)*

CSILLAG MÁRTA: Ez túlmutat a mi hatáskörünkön.

ELNÖK: Igen, én is azt hiszem.

DR. RÓNAYNÉ SLABA EWA: Igen, ezt tudom, de azért jó lenne meggondolni.

ELNÖK: Nem beszélve arról, hogy én még nem szeretnék nyugdíjba menni.

SIMON ISTVÁNNÉ: Ez úgy van, ahogy főosztályvezető asszony mondja, hogy túlmutat a mi hatáskörünkön. Elviccelve pedig azt jelenti, hogy minél közelebb kerül az

ember egy adott korhatárhoz, annál inkább úgy érzi, hogy ő nem szeretne nyugdíjba menni. Én kifejezetten úgy gondolnám, hogy mi még szeretnénk dolgozni.

CSILLAG MÁRTA: A magyar közoktatásban nagyon sok nyugdíjas kollégám dolgozik most is.

DR. RÓNAYNÉ SLABA EWA: De legalább lehetne választani.

ELNÖK: Igen, tessék, Zsuzsa!

MEDVEGY PÁLNÉ: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Főosztályvezető Asszonyok! Nekem valamikor március elején vagy március közepén volt lehetőségem arra, hogy az Új Magyarország kormányzati konferencián részt vegyek a budai oldalon, valahol a Műgyetem környékén. Ott találkoztam a Szalay utcából nagyon sok, általam nagyra becsült szakemberrel. Én akkor úgy mentem haza, hogy útközben olvastam az ott kapott anyagokat, fel voltam dobva. Utána következett egy olyan periódus, amikor hallottam rádióban, tévében, láttam újságban, és így tovább, akkor mélyebben elgondolkodtam dolgokon. Ne haragudjanak, velem mindent lehet csinálni, de ne haragudjanak, ha őszinte leszek! Én ratkós gyerek vagyok, én tudom, hogy nem mehetek nyugdíjba, kész. *(Derültség.)* Ennek megvannak az okai, ez van. Ha előrenézek, akkor azt mondom, hogy ha 62 éves korban lehet vagy előrehozott nyugdíjba menni 59 évesen, akkor lehet, hogy szerencsém van, de lehet, hogy 65 év lesz már akkor – mit tudom én! Ez éppen azzal van összefüggésben, hogy magas ennek a korosztálynak a létszáma, tehát erről ennyit.

A másik oldalon pedig azt mondom, hogy ha valaki a pedagóguspályán becsülettel, lelkiismeretesen, tisztességgel, kellő hozzáállással vesz részt és égeti magát harmincvalahány éven keresztül, akkor igenis elfárad. Nem azt mondom, hogy úgy, mint a tűzoltó, akinek lángvágóval kell helytállni, meg a rendőr, de elfárad, meg elkopik. Nekem otthon, az alvégeken most van egy ötvenéves testnevelő tanárom, aki nagyon jó, följön velem kétezer méter fölé minden nyáron, de azt mondja, hogy ő már fárad a testnevelésórakon, merthogy együtt dolgozik a gyerekekkel. Mondom neki, vegyél mély lélegzetet, mert fogsz még velük együtt dolgozni egy darabig.

Visszatérve az Új Magyarországra, következzenek akkor az elgondolkodás meg a sorok között olvasás, egyebek, meg a mindennapok. Nagyon fájna az nekem, rettenetesen fájna, ha átesnénk a ló másik oldalára, és ha olyan hívószavakat mondok a közoktatási törvényből meg a közalkalmazotti törvényből, hogy tanulói jogok, tanulói köteleességek, szülői jogok, köteleességek, pedagógusi jogok, köteleességek és így tovább, nagyon fájna nekem, ha a halmozottan hátrányos helyzetű tanulók megközelítésében és támogatásában átesnénk a ló másik oldalára. Nagyon nem szeretném, ha félreértenének, mert én tudom, hogy ezzel a kategóriával kapcsolatosan mik a feladatok, és vannak nagyon komoly feladatok. De ha a társadalmat nézi az ember, akkor én a halmozottan hátrányos helyzetűek kategóriájába sorolok például egy ötvenéves nőt, akinek a munkaerőpiacon vannak problémái. Vagy halmozottan hátrányos helyzetűnek tekintem a Békésből, a Borsodból érkezőt, és hadd ne soroljam tovább. Én azt látom, és lehet, hogy ebben nem adnak igazat, de akik a terepen vannak, akkor mondják meg, hogy hogyan van ez: én azt látom, mintha ma divat lenne a halmozottan hátrányos helyzetű kategóriára történő – bocsánat a szlengért – utazás, mert abból meg lehet élni. Ott kevesebb a köteleesség, ott kevesebb a felelősség, kevesebb a stressz. Én ettől félek.

A főigazgatói státusról esett itt szó, ami tudom, hogy a következő napirendi ponttal áll összefüggésben. Tudom, hogy Magyarország településszerkezete elég szerencsétlen, sok a kistelepülés. Azt is tudom, hogy ezeket a kistelepüléseket művészet fenntartani. Ezért

korábban azt éltük át, hogy intézmény-összevonások, társulások, és így tovább. Én úgy látom, hogy a fenntartók lehet, hogy túl nagy szabad teret és kezet adnak abban a vonatkozásban, hogy ezeket a kistérségi társulásokat, akár az oktatás, akár az egészségügy terén létrehozassák, és én túlzásnak tekintem azt a végletet, hogy 17-18, meg nem tudom, hány tagú társulás jöjjön létre. Én úgy látom a terepen, hogy a fenntartók ezeket a társulásokat örömmel és dalolva hozták létre, mert ebben bizony pénz van, ezt ki kell mondani. Én így látom.

Sokat gondolkodom azon, hogy bölcs dolog-e ez, jó dolog-e ez, nem esünk-e át ezzel is a ló másik oldalára – nekem ez a véleményem. És ez összefüggésben van a főosztályvezető asszony által tett kitérével, ami a következő napirendi pont része. Jó, persze hogy kell főigazgatói státusz meg egyebek, erre szükség van a rendszerben. De én ilyen mamutokban nem lennék sem főigazgató, sem igazgató, sem felelős. Mert én a mindennapokban és a terepen tudni akarom, ha a tanuló nevét olvasom, hogy hogyan néz ki az a tanuló, mivel vannak problémái, milyen a háttere, magam előtt akarom látni az apát, anyát vagy a csonka családot – tehát én nem is szeretnék ilyen cipőt felvenni.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kicsit ehhez kapcsolódva, amit mondtál, a társulásokkal kapcsolatban a fenntartók az első időszakban rendkívül boldogok. (*Medvegy Pálné: Nagyon!*) De utána... Én például Pécsről jövök, Baranyában vannak olyan kistérségek, ahol például a szentlőrinci kistérségben egy nemzetiségi iskola van. Ők kezdettől fogva, a pénz ellenére meg a nagyobb lehetőség ellenére hadakoztak ez ellen, és más partnert kerestek, hogy valahogy meg tudják őrizni ezt. Én ezt Baranyában reális veszélynek látom – ahol a nemzetiségi bázis, akár német, akár horvát vonalon, kis falvakban van meg, jobban, mint a városokban, legalábbis összefogottabban, mint a városokban –, hogy ebbe a kistérségbe betagolódnak. Jó pár hónappal ezelőtt említettem már ezt a problémát, és mindannyian említettük, hogy mi lesz a mi nemzetiségi iskoláinkkal, ha ez a kistérség valóban ennyire vonzóvá teszi a létét a fenntartók felé, mert ez tényleg egy veszélyes út, gyakorlatilag megszűnik a bázis. Mert ugye ez kistérségben van, de ugyanazon kistérségen belül általában nem szokott az úgy összejönni, hogy mondjuk, hogy ugyanazon a kistérségen belül lehetne egy iskolát alakítani, és úgy érzem, hogy ez viszont annyira nincs pénzügyileg támogatva.

Köszönöm.

CSILLAG MÁRTA: De nemcsak erről van szó, hanem arról is, hogy az a nemzetiségi létforma pontos kifejezője, hogy önálló intézmény. Mert az megtörtént, azt hiszem, éppen a bizottság kérésére, hogy a tagintézmény ugyanolyan jogosítványokkal, jogokkal bír, mint ha önálló intézmény lenne a nemzetiségi iskolák esetében. Pont az önök kérésére tettük ezt meg az elmúlt évben – mert főosztályvezető asszonnal eleget egyeztettem ebben –, hogy ezt a lehetőséget a társulások esetében a nemzetiségi intézményeknél világossá és egyértelművé tegyük, és ezt segítsük.

De azért ha megengedik, ez az én személyes szakmai véleményem: ma Magyarországon nincs kötelező társulás, ma Magyarországon önkéntes társulás van. A társulás ebben a pillanatban motivált pénzügyileg, a költségvetési törvény szerint abban az esetben, ha egyedül valaki nehezen látja el a feladatát. Ez tehát nemcsak egy kötelezettség, hanem lehetőség.

Baranyában, ahol már most úgy társultak intézmények, hogy egy falu eleve hét másiknak az iskoláztatását látta el, mert akkorák, ott nagyon nehéz azt mondani, hogy minden településre iskolát, mert ez egyszerűen képtelenség, ehhez ez az ország nem elég gazdag, hogy ezt megengedje magának. A kérdés, a valóságos kérdés, amelyet ön föltett, hogy mi történik ezekben az intézményekben vagy tagintézményekben, merthogy a tagintézmény attól,

hogy az igazgatóját X-nek vagy Y-nak hívják, még ott marad az adott településen, és végzi is a munkáját; hanem hogy mi történik szakmailag, ez az igazi kérdés. És mi is föltettük ezt az igazi kérdést. Két dologra készülünk. Az egyik, hogy szeretnénk modelleket nyújtani a fenntartóknak. Kötelezni mi nem tudjuk őket, a miniszter nem tart fenn iskolát, sem ez a miniszter, sem az önkormányzati és területfejlesztési miniszter. De azt tudjuk tenni, hogy segítjük, hogy olyan intézményi modelleket hozzunk létre vagy mutassunk meg legalább írásban, amelyek elsősorban azt a célt szolgálják, hogy a gyerek tanulási útja könnyebb legyen. A mi szakmánkban, hadd mondjam, hogy mindannyiunkéban, az az értelmes összevonás, ami a gyereket támogatja abban, hogy felvételi nélkül jusson középiskolába, megfelelően hozzájusson az anyanyelvének az oktatásához. Azért vannak ilyen utak, ezeket a modelleket szeretnénk föltárni, és nem titkoljuk, én magam sokszor elmondtam előadásokban, hogy értelmetlennek látjuk az olyan intézmény-összevonást, amely például 18 általános iskolát egyesít, mert abban a gyerek előrelépése érdekében nem történik semmi ebben a pillanatban. A pedagógiai hozadéka pedig erősen megkérdőjelezhető. De ha mondjuk, iskolát vonnak össze középiskolával, egységes intézményt alakítanak, tanulási elágazási utakat hoznak létre 10. évfolyamtól a szakképzés irányába, a gimnáziumi érettségi irányába, akkor az lehet egy helyes irány adott esetben.

Még kell tehát különböztetnünk az intézmény-összevonást a társulástól. A társulás nem feltétlenül erőlteti össze az intézményt, hanem gyakorlatilag a vezetését, a fenntartását, a gazdálkodását próbálja meg racionalizálni általában. Míg az intézmény-összevonás megint külön fogalom, és el is különítjük. Ezért megpróbáljuk egyrészt ilyesmikkel segíteni most a fenntartókat, másrészt pedig be is állítottunk mi az Új Magyarország Fejlesztési Tervbe egy programot a tartalomra. Mert nagyon fontosnak tartjuk, hogy ha integrációról van szó, akkor ez ne ridegen történjen. Ha két iskola összekényszerül, akkor annak a két iskolának együtt is kell tudnia működni a következő időben, pedagógiai értelemben, mert az a legfontosabb számunkra. Ezért erre egy úgynevezett területi együttműködések, intézményi integráció címmel egy fejlesztési programot is építettünk be az Új Magyarország Fejlesztési Tervbe. Ez először is – hogy ne hangozzék ez csak lözungszerűen önknek – összegyűjtené a jó modelleket, ugyanis vannak ilyenek ebben az országban. Elég sokat járjuk az országot, nagyon jól működő együttműködések vannak, már akik szakmai értelemben is nagyon rendben vannak. Ezeket be kell hívni, meg kell nézni, mit csinálnak, és ki kell tudni ajánlani a többieknek képzésekkel és minden módon, hogy ezek az iskolák össze is találkozzanak egymással az elkövetkezendő időben.

Úgyhogy, hogy mondjam magának, a szakmai szívemmel teljesen egyetértek, hogy az iskola a gyerekről szól. *(Medvegy Pálné: Így van.)*

ELNÖK: Bárcsak a fenntartók is így gondolnák, ahogy főosztályvezető asszony elmondta!

Még egy hozzászólásra kért szót Jovánka.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Egy dolog jutott itt eszembe, amiről Zsuzsa beszélt, ami nálunk konkrét probléma, amelyet Gémesi államtitkár úrnál jeleztünk is, hogy ezeknél a kistérségi társulásoknál ahhoz, hogy maga a társulás létrejöjjön, a települési önkormányzatok apportáltak be jogokat. Ehhez kikérték a települési kisebbségi önkormányzatok egyetértését. Most viszont jogilag nincs tisztázva, hogy amikor már megalakult egy kistérségi társulás, hogyan tudja érvényesíteni az érdekeit. Mert nekünk sajnos az újszentiváni és a deszki oktatás esetében a települési önkormányzatok beléptek, ahhoz, hogy belépjenek, kikérték a véleményünket. Azóta történtek olyan változások, amelyek kedvezőtlenek voltak, például Újszentivánon, mert szerb-angol szakos volt a kolléganő, sok angolóra volt, akkor egyszerűen szerbórát nem tartott, és hónapokig nem volt szerb kisebbségi oktatás.

CSILLAG MÁRTA: Erre egyszerűen nem lehet mást mondani, mint hogy törvénytelen! Erre nem kell jogszabályt módosítani, el kell járni a jogszabály értelmében.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Jó, ez törvénytelenység. De lehet olyan módosítás is...

CSILLAG MÁRTA: De az már kötelesség. Abban a pillanatban, intézményátszervezés esetén...

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Kistérségi társulás esetében is?

CSILLAG MÁRTA: Igen, vonatkozik rá.

SIMON ISTVÁNNÉ: Tagintézmény.

DR. LÁSZTITY JOVÁNKA: Ez nem tagintézmény – kistérségi társulás!

SIMON ISTVÁNNÉ: De valamilyen jogcímen társult az intézmény! A közoktatási intézmény tekintetében a kisebbségi önkormányzatnak egyetértési joga van. Ha ezek társultak, és ez tagintézménnyé vált vagy bármivé, akkor is fennmarad az egyetértési joga.

ELNÖK: Úgy gondolom, hogy most ezt a témát lezárnam, mert főosztályvezető asszonynak sietnie kell a miniszter úrhoz. Úgyhogy azt mondanám, hogy akkor vegyük elő a törvényt, és utána, akinek még megjegyzése van, az „egyebekben” elmondhatja azokat.

CSILLAG MÁRTA: Elnézésüket kérem, csak el kell kísérem a miniszter urat egy meghallgatásra, és háromnegyed óra múlva el kell mennem. Ezért jeleztem az elnök úrnak, hogy amennyiben már úgyis eltértünk az „Új tudás” programtól, tudnánk folytatni a napirendünket. De bármikor szívesen bárkivel megbeszéljük, Anna is.

Tehát egy törvénycsomagot láthatnak az asztalukon. Osztályvezető kollégám bizonyára már megtette, de magam is elnézésüket kérem, hogy tegnap kapták meg ezt e-mailben, de ez még friss meleg, és úgy gondoltuk, talán megbocsátják ezt nekünk annak érdekében, hogy ne kelljen még egyszer önöket összehívni a jövő héten, amikor az összes többi bizottság tárgyalja, mert tudjuk, hogy nagyon sokan vannak önök között vidékről. Ezért úgy gondoltuk, hogy mindenképpen behozzuk ide az ülésre ezt a javaslatot.

Ez tehát egy törvénycsomag, amely két jogszabályt módosít: a közoktatásról szóló törvényt, másrészt pedig a gyermekek védelméről szóló törvényt. Ezért van egy ilyen szép egységes, összefoglaló neve: az esélyegyenlőség érvényesülésének a közoktatásban történő előmozdítását szolgáló törvénymódosítás. Ha megengedik, ezzel is kezdeném, hogy a törvény minden kinyitott paragrafusa valamilyen módon úgy avatkozik bele a szabályozásba, hogy segítse az intézményeket és segítse a közoktatás rendszerét a továbbiakban, hogy valahogy az esélyegyenlőség érvényesülését, a minőségi oktatást támogassa.

Nem is tudom, mi a jó munkamódszer, hogy röviden összefoglalom a lényegesebb elemeit, vagy önök kérdeznak, vagy végigszaladunk ezen a tizenvalahány paragrafuson.

ELNÖK: Az anyagot megkaptuk, olvashattuk, röviden lehetne esetleg összefoglalni; és utána kérdések következhetnének.

CSILLAG MÁRTA: Jó. Önök ebben a törvényjavaslatban látnak már olyan elemeket, amelyeket már az imént említettem, amelyek már ennek a programnak az előkészítését is

szolgálják; ilyen komolyan gondoljuk az „Új tudás” programot. Természetesen ez a törvény még nincs a parlament előtt, ez egy előkészítő szakaszban van, és össze fog érni az „Új tudás” véleményeinek a begyűjtése és a törvény parlamenti szakaszban történő elindítása. Ez tehát egy tervezet, amely önök előtt van, de már mindjárt a 2. §-ában megtalálhatják azt a felhatalmazást, amely például a beövodáztatási támogatás – engedjék meg, hogy így hívjam – meghatározására hatalmazza föl a közoktatásért felelős minisztert; illetve olyan, a nevelési tanácsadásra, iskolapszichológusi ellátásra való lehetőséget, amely pedig azok a mindennapi események, amelyeket hallhatnak önök a sajtóban, rádióban, az iskolai erőszak kérdéskörében valamifajta válaszjavaslatunk. Úgy gondoljuk, eddig is lehetősége volt mindenkinek iskolapszichológushoz menni, nevelési tanácsadóhoz fordulni, de senkinek nem volt kötelezettsége. Itt a 2. § (7) bekezdésébe bekerül egy újfajta szabályozás, amelyet hallhatnak egyébként szerintem, a médiában is nyilatkozták országgyűlési képviselők, hogy amennyiben a nevelőtestület úgy gondolja, kezdeményezheti és kötelezhet egy tanulót az ezen való részvételre.

Nagyon fontosnak tartjuk, hogy itt megjelenítsük már az egységes óvoda-bölcsődei ellátást, és látják a (14) bekezdésben, hogy az 1500 fő alatti településeken szeretné csak az oktatási tárca ezt bevezetni, ahogy ezt az imént is említettem.

A (15) bekezdéssel kapcsolatban sokan kérdezik tőlem, hogy mit is jelent ez, és miért szükséges, hogy a tanulási képességeket vizsgáló rehabilitációs tevékenységnél szabályozzuk, hogy olyan közoktatási intézményben látható el, ahol nem szerveznek óvodai, iskolai, kollégiumi feladatot. Nem sok ilyen van, amely együttműködik óvoda iskolával, egy szervezeti egységben van, de összeférhetetlenek ítéljük, hogy a szakértői bizottság adott esetben a feladatot ellátó iskolát töltsé. Úgy gondoljuk, hogy ez egy független szervezet mindenfajta intézménytől, és ezt erősítenénk is.

Szeretnénk lehetőséget kapni arra, amit már, jól tudom, hogy tárgyalták a középiskolai felvételi szabályait a bizottsági üléseiken, itt egy pontosításról van szó a 4. §-ban: tanulói jogviszony-létesítést akkor állapíthat meg az intézmény vezetője, annak a feltételeit, ha azt jogszabály megengedi neki. Az a jogszabály, amely egyébként önök előtt volt az elmúlt időben, tehát ez egy jog megállapításának a pontosítása.

S amint említettem, az 5. §-ban találják, hogy a tagintézmény élére főigazgató kinevezhető. Látják, hogy a körülményeiket azért valamiképpen szabályozni kívánnánk, tehát azt mondjuk, hogy ez akkor van, ha egy településen a közoktatási intézmények száma meghaladja a hármat, vagy ha a szakmailag önálló intézményegységek száma eléri az ötöt, ez a két feltétel van, ebben az esetben lehet főigazgatót kinevezni. És akkor az intézményvezető kollégát, aki remélhetőleg ismeri a gyerekeket, igazgatónak nevezzük, és a főigazgatónak nincs kötelező óraszám, ebben az esetben természetesen nem kell hogy legyen.

A 6. § bővíti a nevelőtestületi hatásköröket a minőségirányítás, illetve a házirend elfogadásával, illetve megengedi, hogy a nevelőtestület delegáljon jogköröket. Sok intézmény kérte ezt tőlünk régóta, hogy ne kelljen nevelőtestületi ülést összehívni akkor, amikor három-négy munkaközösséget érintő dologról van szó adott esetben, ezért ezt nem látjuk kivitelezhetetlennek, az szmsz-ében ezt nyugodtan szabályozhatja egy intézmény.

A 7. § ugyanerre vonatkozik. A szakmai munkaközösségek további jogosítványokat kaphatnak a nevelőtestulettől, például részt vehetnek az intézmény belső ellenőrzésének tevékenységében, és nem feltétlenül kell külső szakértőt alkalmazni. Azt gondolom, hogy például az önök esetében, a nemzetiségi területen, ha van ilyen munkaközösség, akkor ez egy fontos jogosítvány lehet adott esetben.

A 8. §-ban módosítani javasolja a tárca a közoktatási törvény 66. § (2) bekezdését, ami nem másra, mint a beiskolázás szabályozására szolgál. Itt jelenleg is egy nagyon bonyolult szabályozási rendszer működik, különböző arányokat állapítanak meg. Ez a javaslat, nem is kicsit, átalakítja ezt a rendszert. A következő a lényege – megpróbálom talán közérthetően

elmondani. Egy településen, ahol több intézmény van – és szeretném hangsúlyozni, hogy ez a szabály oda vonatkozik, hogyha a településen több általános iskola működik; tehát az egyiskolás településeknél ez egy értelmetlen szabály –, ha tehát több iskola van egy településen, akkor azon a településen első körben, szemben az eddigiekkel, meg kell állapítani a halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek és a településen élő gyerekek arányát. Ez elég egyszerű arány, tudjuk, hogy ezen a településen ez valamennyi, iksz, mindegy, mennyi. És akkor történik bármi, ha ez az arány és az adott intézménynek a körzetes aránya, tehát a körzetben lévő három hás gyerekek aránya közötti eltérést lényegében 15 százalékgig engedi meg ez a szabályozás. Gondolom én, ezt még nagyon sokat fogjuk magyarázni, ha elfogadná a parlament ezt a pontot. Ez azt jelenti, hogy ez a szabályozás, talán szemben az előzővel, az adott helyzetből indul ki, a települési állapotból indul ki. Nem abból, hogy messziről megállapítunk egy szükséges arányt, hanem abból, hogy hogyan, miképpen, milyen körülmények között élnek azok az emberek azon az adott településen, és ehhez köt jogkövetkezményeket. Ezért gondoljuk, hogy ez talán így sokkal életszerűbb és értelmesebb elképzelés, és remélem, támogatásra talál többeknél.

A 8. § tehát átalakítja ezeket a feltételeket, és hoz egy kötelezettséget, hogy nem jelölhető ki kötelező felvételt biztosító iskolának az az általános iskola, amelyik körzetének kialakításánál a halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek települési arányán túllépésre vonatkozó rendelkezés nem tartható meg. Feltéve – és ami most jön, erre szeretném föl hívni a figyelmüket: tehát több ez az arány, mint 15 százalék –, ha a halmozottan hátrányos helyzetű tanulók körzeti aránya elérné az 50 százalékot, tehát 50 százalék fölött van, és feltéve, ha egyébként a település többi iskolája elégséges férőhellyel rendelkezik ahhoz, hogy a település összes tanköteles tanulóját ellássa. Ebben az esetben az az iskola – nevezzük telepi iskolának, mert ezek tipikusan ezek az intézmények – nem jelölhető ki kötelező felvételt biztosító iskolának. Ez nem azt jelenti, hogy be kell zárni, hanem azt jelenti, hogy a szülőnek van egy másik lehetősége, egy kötelező felvételt biztosító iskola, ahova elviheti a gyermekét. Ezt is választhatja, de kötelező felvételt biztosító iskolának az adott esetben, ha ez az 50 százalékon túli arány életbe lép, nem jelölhető ki ez az intézmény. Ezen még sokat fogunk vélhetően az elkövetkezendő időben vitatkozni.

Az (5) bekezdésében azoknak a szabályoknak a pontosítását találják, amelyek egyébként eddig is életben voltak, hogy milyen sorrendben kell a gyerekeket fölvenni.

A 9. §-ban az oktatási miniszter kap új felhatalmazásokat; nem részletezem. A szakértői, a szaktanácsadói feladatokat ellátását szabályozhatja az oktatási miniszter, az igazgatási szolgáltatási díjakat természetesen, és az egységes óvoda-bölcsőde létesítésének a feltételeit. Az természetesen kevés, hogy egy jogszabály elfogadja létező intézménytípusnak az egységes óvoda-bölcsődét, itt pontosan meg kell mondani a foglalkoztatási szabályoktól a szakmai szabályokig mindent, hogy hogyan tud működni adott esetben ez az intézménytípus.

A 10. § elsősorban felhatalmazásokról rendelkezik, olyan felhatalmazásokról, amelyek egyébként már most is megtalálhatók elszórva a különböző jogszabályokban, de igyekeztünk most egy helyen összegyűjteni őket, hogy áttekinthetők legyenek. Ezek általában munkajogi jogszabályok, és a 138-as kormányrendeletben meg is teszi ezt a kormány minden esetben, hogy szabályozza, lévén ez kormányfelhatalmazás.

Az érettségi szabályozására is pontosítottuk a kormányfelhatalmazást a következő bekezdésben.

A 11. §-ra hívom fel az önök figyelmét: az Oktatási Hivatal jogkörét pontosítja az első felében, másrészt pedig két új jogintézményt épít bele az Oktatási Hivatal eljárásába. Az egyiket a 15/c pontban találhatják: az Oktatási Hivatal abban az esetben, ha hatósági ellenőrzése során feltárja, hogy a nevelési-oktatási intézmény megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, az érintett szülő kérelmére megállapíthatja jogviszony létrejöttét. Ez azt jelenti, hogy nagyon sok esetben a szülők kérelmezik egy oktatási intézménybe való

felvételt, de törvénysértés során adott esetben még választ sem kapnak az adott oktatási intézménytől, vagyis még a fellebbezési joguktól is megfosztja őket a gyakorlat. Ilyen esetben, ha ezt az Oktatási Hivatal feltárja – vannak sajnos számosan ilyen panaszügyek a közoktatásban –, akkor megteheti, hogy az intézmény helyett tanulói jogviszonyt létesít az adott gyermekkel.

A másik ilyen jogintézmény, amelyet beépít a javaslat, az az, hogy amennyiben egy település – és itt most már települési szintről van szó – nem rendelkezik kötelező felvételt biztosító óvodával vagy általános iskolával – és most mondhatnám a sajtóból egy-két település nevét ebben a pillanatban, amelyek elhíresültek erről –, ebben az esetben az Oktatási Hivatal kijelöli azt az óvodát, iskolát egy másik fenntartó területén, amely nem tagadhatja meg ezeknek a gyermekeknek a felvételét. Ez a kijelölés egy évre szól, meghosszabbítható, és az egyéves határidő a gyermek jogviszonyát nem érinti; ha tehát öt egyszer elhelyezték, akkor természetesen végigjárhatja az óvodát meg az iskolát, de a kijelölés egy évre szól a közoktatási törvényben. A finanszírozást is rendezi az (5) bekezdésben, oly módon, hogy előírja, hogy amennyiben az Oktatási Hivatal kijelölte ezt a közoktatási intézményt egy másik fenntartó területén, akkor bizony odairányítja az állami támogatást is ez a szabályozás ehhez a másik fenntartóhoz, úgy, hogy azt le kell vonni az eredeti fenntartó költségeiből. Tehát úgy gondolom, ez alapos beavatkozás abba, hogy a feladatukat el nem látó önkormányzatok közoktatási megállapodással bizony rendezzék a feladatukat, mert különben hatósági erővel fogják ezt elrendelni az Oktatási Hivatalban.

Említettem az imént, nem ismétlem meg, hogy az esélyegyenlőségi intézkedési terveket próbáljuk elhelyezni a rendszerben; a közoktatási törvénybeli legfontosabb javaslatokat talán elmondtam.

S akkor itt találják a 11. oldalon a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló törvény módosítására tett javaslatot, amely szerint pénzügyi támogatást juttatunk a szülőknek a beóvodáztatási támogatásra és a gyermek rendszeres óvodába járatása érdekében, és ennek a részletszabályai olvashatók a jogszabályban.

Röviden ennyit, köszönöm szépen, és várom a kérdéseiket. De ha megengedik, egy pillanatra kiszaladnék telefonálni. *(Kimegy a tárgyalóból.)*

ELNÖK: Kérdés lesz-e? Hozzászólás, észrevétel a törvényhez?

PAULIK ANTAL: Én egy dolgot megkérdeznék az egy település–több intézmény kapcsán a 15 százalékos aránnyal kapcsolatban. Hogyan jön itt képbe például egy olyan település, ahol két iskola van, az egyik nemzetiségi, ahol elvileg nem kellene, hogy ezeket a százalékokat figyelembe vegyék? És milyen lesz ennek a két intézménynek a viszonya ehhez a paragrafushoz?

SIMON ISTVÁNNÉ: Van egy külön paragrafus arra, hogy a nemzetiséghez tartozót kell fölvenni. *(Folyamatos közbeszólások, egymás közötti egyeztetések.)*

ELNÖK: Egy pillanat, ezt akkor most függesszük fel; többen jelezték, hogy el kellene menniük, de az a gond, hogy az szmsz módosításához viszont kilenc szavazat szükséges. Úgyhogy akkor most fölfüggesztjük ennek a napirendi pontnak a tárgyalását, és rátérünk az szmsz módosítására.

Az szmsz-t megkaptuk, most is ott van mindenkinél. Arról van szó, hogy a 4. pontban részleteztük azokat a feladatokat, amelyek egyébként a közoktatási törvényben és a különböző rendeletekben, a tankönyvpiac rendjéről szóló, szakmai vizsgaelnöki névjegyzékről, szakértői tevékenységről szóló rendeletekben, tehát ami ott bent van, ezt mi beemeltük az szmsz-be. Ez a lényege az egésznek. Ez tehát alapvetően a 4. pontot érintette, a

4. pont bevezetőjében, illetve a részletezésében szerepel az egyetértési jog, illetve a javaslattételi jog, kezdeményezési jog.

Amennyiben ezt gyorsan áttekintettétek, és nincs hozzászólás, el tudnánk fogadni, amíg a főosztályvezető asszony nincs itt. *(Nincs észrevétel.)* Akkor ezt most el tudnánk fogadni, és ez lesz a végleges szmsz-ünk.

Szavazásra bocsátom tehát az szmsz-ünk módosítását, előrehozva az „egyebekből”. Ki az, aki elfogadja? *(Egyhangú egyetértés.)* Megállapítom, hogy 9 szavazattal, egyhangúlag elfogadtuk az szmsz módosítását, illetve kiegészítését. Köszönöm szépen. (28/2008.(04.24.) számú határozat)

Most pedig előrevehetjük a tankönyves napirendünket is, legalábbis elkezdhetjük a tárgyalását. Juhász Anita megbízott osztályvezető asszonynak föladnám a leckét.

JUHÁSZ ANITA: Köszönöm. Két imprimatúra tankönyvvé nyilvánításáról van szó. Két kérelmet hoztunk a bizottság elé, bár előzetesen ötöt küldtünk meg, de háromhoz végül később jött meg a szakértői vélemény, úgyhogy a három ügyet a következő ülésen tudjuk majd megtárgyalni. *(Csillag Márta visszatér a tárgyalóba.)*

ELNÖK: Bocsánat, akkor most ezt megszakítjuk, és folytatjuk az előző napirendi pontunkat; elnézést kérek.

Egy kérdést tett fel közben Paulik főigazgató úr.

PAULIK ANTAL: Ez igazából nem is kisebbségi probléma, inkább az intézményfenntartó szempontjából lesz ez probléma olyan településen, ahol van egy kisebbségi intézmény és van egy nem kisebbségi intézmény. A településen meghatározott három hár tanuló arányát hogyan tudja majd kezelni? Merthogy az egyik iskolája kapásból kiesik ebből a rendszerből, hiszen a kisebbségi intézménybe akkor vehető föl más, ha kisebbségi jelentkező nincs megfelelő számban.

CSILLAG MÁRTA: Előnyben részesítési kötelezettség van, így van.

ELNÖK: Van-e más kérdés? Tessék!

MEDVEGY PÁLNÉ: Köszönöm szépen. Nagyon örülök annak személy szerint, hogy a 2. § (7) bekezdésébe belekerült az, hogy mi a szülő joga meg a szülő kötelessége a pedagógiai szakszolgálatok tekintetében. Azért, mert ismerjük a mindennapokat, és bizony sok szülő ezt megtagadja, és játszadozik a nevelőtestület véleményével, nem érdekli őt, mert ő úgy dönt, hogy nincs semmi gond és probléma.

Főosztályvezető asszonynak jelezném azt, hogy ezzel kapcsolatosan, mármint a pedagógiai szakszolgálatok problematikájával kapcsolatosan a fenntartónk, az Országos Szlovák Önkormányzat vezetése többször megkereste Szüdi államtitkár urat, többször megkereste a főosztályt, mi itt többször beszéltünk róla, és jegyzőkönyv is tartalmazza ezt a problémát. De én azért jelzem főosztályvezető asszonynak is, hogy ha már a közoktatási törvény módosítására majdan sor kerül, pontosan az esélyegyenlőség érvényesülésének megteremtése miatt, akkor ebben – főosztályvezető asszony fogalmazott úgy, hogy ez még meleg – még frissiben lehetne szó a pedagógiai szakszolgálatok esetében arról, hogy a pedagógiai szakszolgálat nyújtása, teljesen mindegy, hogy az gyógytestnevelés, pszichológia, logopédia, bármi, teljesen mindegy, hogy az milyen fenntartású...

CSILLAG MÁRTA: Kötelező feladata a megyei önkormányzatnak.

MEDVEGY PÁLNÉ: Így van. Köszönöm.

CSILLAG MÁRTA: Nyitott kapukat dönget, csak nem itt...

MEDVEGY PÁLNÉ: Igen, csakhogy a mindennapok nem így működnek!

CSILLAG MÁRTA: ...hanem a 14/94-esben.

ELNÖK: Én is intézményvezetőként ezt a problémát hadd jelezzem: míg a többi iskolának, a város által fenntartott iskolának ez ingyenes szolgáltatás, az országos önkormányzat által fenntartott intézményben tőlünk kérjük...

CSILLAG MÁRTA: Nem lehet!

ELNÖK: ...és most egy újabb határozat van Pécs megyei jogú város részéről, amelyben...

CSILLAG MÁRTA: Én azt tudom önöknek ígérni – de kérem Pistát, hogy holnap keressen meg ebben az ügyben –, hogy írunk egy levelet a megyei fenntartóknak ebben az ügyben, hogy ez nem lehet térítéses, ez egyszerűen nem lehet lehetséges.

MEDVEGY PÁLNÉ: Egy iskolaérettségi vizsgálat 23 500 forint/gyerek! Éves szinten 3-4 millióba kerül.

CSILLAG MÁRTA: Hová? A fenntartó megyei önkormányzatnak?

KRASZLÁN ISTVÁN: Meg a megye. Itt az a helyzet, hogy a város átvállalta ezt a megyei feladatot, Szarvason például a város látja el ezt a feladatot.

CSILLAG MÁRTA: Oda kell írni, ahol van a feladat telepítve; átvállalhatja...

SIMON ISTVÁNNÉ: Békés megyét is megkerestük. Itt konkrétan Szarvasról van szó, Pécsről még nem jött felénk jelzés. Konkrétan, amiben eljártunk, arra föl hívtuk a figyelmet.

CSILLAG MÁRTA: Mi tudjuk, hogy kik tartanak fenn pedagógiai szakszolgálati feladatot, úgyhogy ez nem probléma nekünk.

ELNÖK: Ráadásul nálunk a város nem is reagált, úgyhogy a megyéhez kellett fordulnunk a szolgáltatás ellátásáért.

MEDVEGY PÁLNÉ: És ez nemcsak a nemzetiségi iskolákat érinti, hanem az egyházi, alapítványi, magániskolákat is. Nem tudom... – én a levelet kevésnek tartom.

CSILLAG MÁRTA: Itt ugye arról van szó, hogy a jogszabály egyértelmű – nincs miről szabályoznunk. Világos, hogy a szakszolgálatot el kell látni, világos, hogy ki a feladat címzettje, és világos, hogy annak a gyerekeknek, aki az iskolába jár vagy a területen lakik, ez ingyenes szolgáltatás.

ELNÖK: Erre ők azt mondják, hogy igen, a szülőnek ingyenes, de a küldő iskola számára nem ingyenes. (*Medvegy Pálné: Így van, pontosan.*) Erre hivatkoznak, hogy a

gyereknek, szülőnek ingyenes, de mivel ő ebbe az iskolába jár... – úgyhogy ez egy ilyen nagyon furcsa érvelés.

KRASZLÁN ISTVÁN: Egészen odáig, Márta, hogy a két város képviselő-testülete tarifát állapított meg, tehát határozatban állapított meg tarifát az egyes szolgáltatásokra. Pécs és Szarvas.

CSILLAG MÁRTA: Jó. Hozzuk akkor a rendeletet, és akkor megpróbálunk majd valamit, jó? Mert most a 14/94-est módosítjuk az elkövetkezendő időben.

ELNÖK: Köszönöm. De akkor abban legyen egyértelmű, hogy ez nemcsak a gyerek számára ingyenes.

CSILLAG MÁRTA: Kérdezem, hogy van-e még ezzel kapcsolatban kérdés, mert el kell rohannom.

MEDVEGY PÁLNÉ: Köszönjük.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Mi állást foglalunk akkor ebben, hogy támogatjuk-e a törvénynek ezt a módosítását.

CSILLAG MÁRTA: Nagyon szépen köszönöm a türelmüket, a megértésüket, és további jó munkát kívánok, az ünnepekre meg kellemes pihenést.

ELNÖK: Köszönjük szépen, fősztályvezető asszony, viszontkívánjuk. *(Csillag Márta távozik az ülésről.)*

Ebben nekünk határozatot nem kell hozni, véleményeztük. Köszönöm.
Akkor most visszatérünk a tankönyvjóváhagyásra.

JUHÁSZ ANITA: Köszönöm, akkor folytatom. Van egy bolgár imprimatúra, Blgarszki Ezik II., a száma: KHF/1559/08.; Nemzeti Tankönyvkiadó. Egy „feltétellel támogatja”, kettő „támogatja” vélemény érkezett.

KJOSZEVA SZVETLA: A feltételes támogatás főleg arra vonatkozik, hogy korrektúrahibákat talált mind a két szakértő. Mellékelve van egy hibajegyzék is. Az egyik azt mondja, hogy csak az első ötven oldalt korrektúrázta szabályosan, és ráférne még egy részletes korrektúra az egészre. Tehát természetesen támogatom, ezekkel a feltételekkel.

ELNÖK: Tehát akkor feltétellel támogatod?

KJOSZEVA SZVETLA: Igen.

ELNÖK: A referens tehát feltétellel támogatja a bolgár könyvet. Kérdezem a bizottságot. *(Egyhangú egyetértés.)* Igen, köszönöm. (29/2008.(04.24.) számú határozat)

A következő a KHF/1520/08. számú, Márkusné Natter-Nád Klára könyv. Mivel itt mind a három szakértő feltétellel támogatta, én nem tudom ezt támogatni, úgyhogy én nem támogatom. Ugyanis az a helyzet, hogy én ezeket sajnos nem láttam, vagyis az anyagnak nem vagyok ismeretében. Úgyhogy ezt akkor a következő ülésen meg kell néznünk, és kérem az értékelőlapokat, mert így nem tudom támogatni. Egyetért-e ezzel a bizottság? *(Nincs ellenvetés.)* Köszönöm szépen.

Ezzel ezt a napirendi pontunkat is lezárjuk.

Osztályvezető asszonyt emlékeztetem arra, hogy ígért nekünk valamit, hogy az majd valamikor nyilvánvalóan elkészül. Nem akarom most behozni erre az ülésre, de ha netán lesz majd valamikor erre vonatkozóan valamiféle szempont, ami alapján az egész tankönyv-jóváhagyási, -engedélyeztetési eljárásnak az algoritmus a meglesz számunkra, hogy áttekinthető legyen.

JUHÁSZ ANITA: Egyelőre még ugyanott tartunk, mint az előző ülésen, hogy semmilyen információ nem van arra vonatkozóan, hogy az eljárásrendet elfogadták-e már, illetve még biztosan nem, mivel visszajelzés még nem érkezett.

ELNÖK: Úgy gondolom, az eljárásrend bennünket érintő részeiben ide kerül azért a bizottság elé.

JUHÁSZ ANITA: Ezt az előző ülésen is megígértem, és bár a következő ülésre nem biztos, hogy én jövök, de akkor is be fog ide jönni.

ELNÖK: Köszönjük szépen.

Az „egyebek” témában van-e még valami? *(Közbeszólások: Mikor lesz a következő ülés?)* A következő ülés időpontját kellene meghatároznunk. A hónap harmadik csütörtöke most nagyon korán lesz, mivel május 1-je éppen csütörtök, úgyhogy a harmadik már 15-én lesz. Elviekben meg lehet esetleg átalapítani benne.

KRASZLÁN ISTVÁN: Ha lehetne kérem és hogy ütemezni tudjunk, a május 15-ei időpont helyett legalább egy héttel később kellene tartani a következő ülést.

ELNÖK: Többen jelezték, hogy az az év végi teendők miatt nem jó.

KRASZLÁN ISTVÁN: Viszont arra kell számítani, hogy a kisebbségi irányelvek módosításának el kell indulnia, és az OKB elé kell hoznunk, mivel az OKB-nak azzal kapcsolatban egyetértési joga van. A szakmai részével kapcsolatos módosításokat illetően Ibolyák koordinálásában, szakértők bevonásával elkészült az anyag, ezt valószínűleg a héten meg fogjuk kapni. A jövő héttől kezdődően pedig ehhez hozzáadjuk majd a rendelkező rész módosítására tett javaslatokat, és az OKB elé valószínűleg a májusi ülésen ezt be kell hoznunk. Ez azért volna nagyon lényeges, mert az elképzelés szerint a tanév végéig meg kellene jelentetni a rendelet módosítását, mert kötelezettségként csak a nyári időszakban írhatjuk elő a fenntartóknak, hogy a pedagógiai programjukban a nemzetiségi részeket a módosított követelményekhez tudják igazítani. Úgyhogy erre számítani kell.

Rátekintve arra az ütemezésre, amelyet mi előre elhatároztunk, legkorábban szerintem a 15-e utáni héten tudjuk az OKB elé hozni. És nagyon soká sem tudjuk halasztani, mert ha az OKB június elején ülésezik, akkor ezt követi még az államigazgatási egyeztetés, ennek része az országos kisebbségi önkormányzatok egyetértésének egyenkénti megszerzése, ezt követően még át kell vezetni, és közlönybe kell rakni – tehát kifutunk az időből.

ELNÖK: Ez sajnos sokak számára nem képzelhető el. *(Egymás közötti egyeztetés.)*

KRASZLÁN ISTVÁN: Kérem, egyelőre maradjunk abban, hogy nézzük meg a 29-ét. Ha az események úgy hozzák, hogy előbbre kell hozni, akkor úgyis egyeztetünk majd.

ELNÖK: Akkor viszont legyen, mondjuk, egy keddi nap – például május 20-a? *(Többen jelzik, hogy az számukra megfelelő.)* Akkor jó. Úgyhogy változtatunk annyiban, hogy 29-e a kijelölt időpont, amennyiben korábbra kell hozni, akkor pedig 20-a, kedd.

Köszönöm szépen, a mai ülésünket bezárom.

(Az ülés végének időpontja: 13 óra 18 perc)

Dr. Frank Gábor
a bizottság elnöke

Tartalomjegyzék

<u>Általános bevezető</u>	4
<i>A napirend módosítása és elfogadása</i>	4
<u>Tájékoztató az Új Magyarország Fejlesztési Terv (ÚMFT) keretében megvalósuló nemzeti tankönyvfejlesztésről</u>	4
<u>Tájékoztató a 2008-2009-ben lejáró engedélyszámú nemzeti tankönyvek és munkatankönyvek meghosszabbításáról és átdolgozásáról</u>	16
<u>Szakmai konzultáció az "Új tudás - műveltség mindenkinek" programról</u>	18
<u>Tájékoztató az esélyegyenlőség érvényesülésének a közoktatásban történő előmozdítását szolgáló törvénymódosításról</u>	31
<u>Egyebek</u>	34
<i>Az OKB szervezeti és működési szabályzatának módosítása</i>	34
<i>28/2008.(04.24.) számú határozat</i>	35
<u>Tankönyvjóváhagyás</u>	35
<u>Tájékoztató az esélyegyenlőség érvényesülésének a közoktatásban történő előmozdítását szolgáló törvénymódosításról (folytatás)</u>	35
<u>Tankönyvjóváhagyás (folytatás)</u>	37
<i>29/2008.(04.24.) számú határozat</i>	37
<u>Egyebek</u>	38

